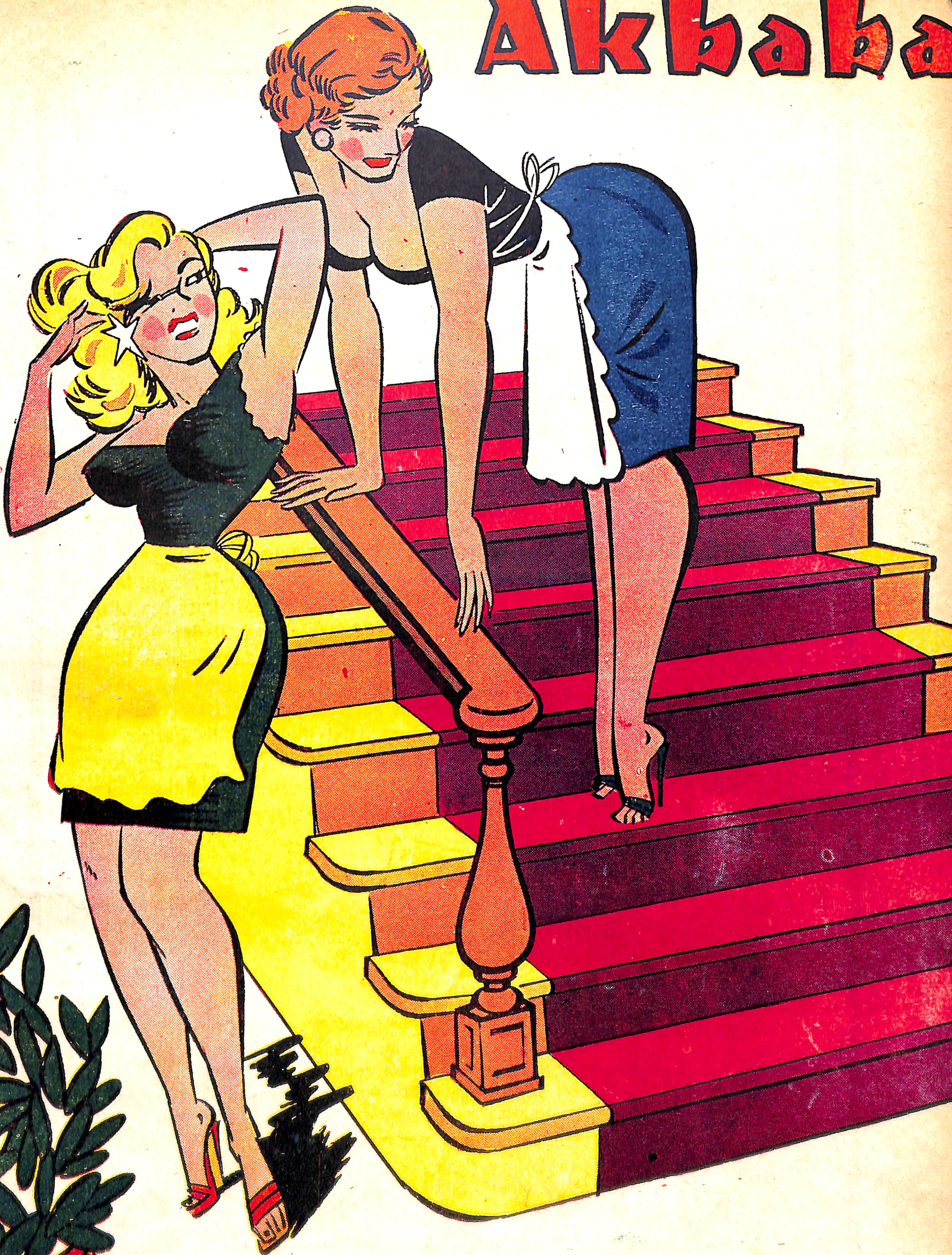
Akbaba

— Nasıl, yeni yerinden memnun musun?
— Çoook... Küçük beyle her gece bahar havası yaşıyoruz!..

Kızınız evlenme çağına gelince

CiHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

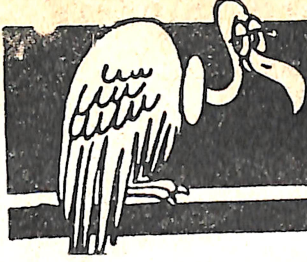
İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

SAYI : 265 C.: 11   11 NİSAN 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Bahar Havası

GALİBA mevsimin de yardımı var: Partiler arası bahar havası gittikçe yayılıyor. Bakınız, Çankırı D. P. kongresinde Celâl Yardımcı, ne nükteli, ne neşeli, ne şairane sözler söylemiş:

[Nedim'in bir mısraını hatırlatmak isterim. Şair der ki:

Esti nesim-i nevbahar
âçıldı güller subh-u dem!

İşte son siyasî baharın ifadesi. Arada bir fark var: Bir bahar havası açtı ama, gülleri daha açmadı!]

Sayın Devlet Vekilimizin gönülleri rahat olsun: kara kışı atlattık ya, artık neredeyse güller de açar, hattâ müsaade buyururlarsa bülbüller de öter!

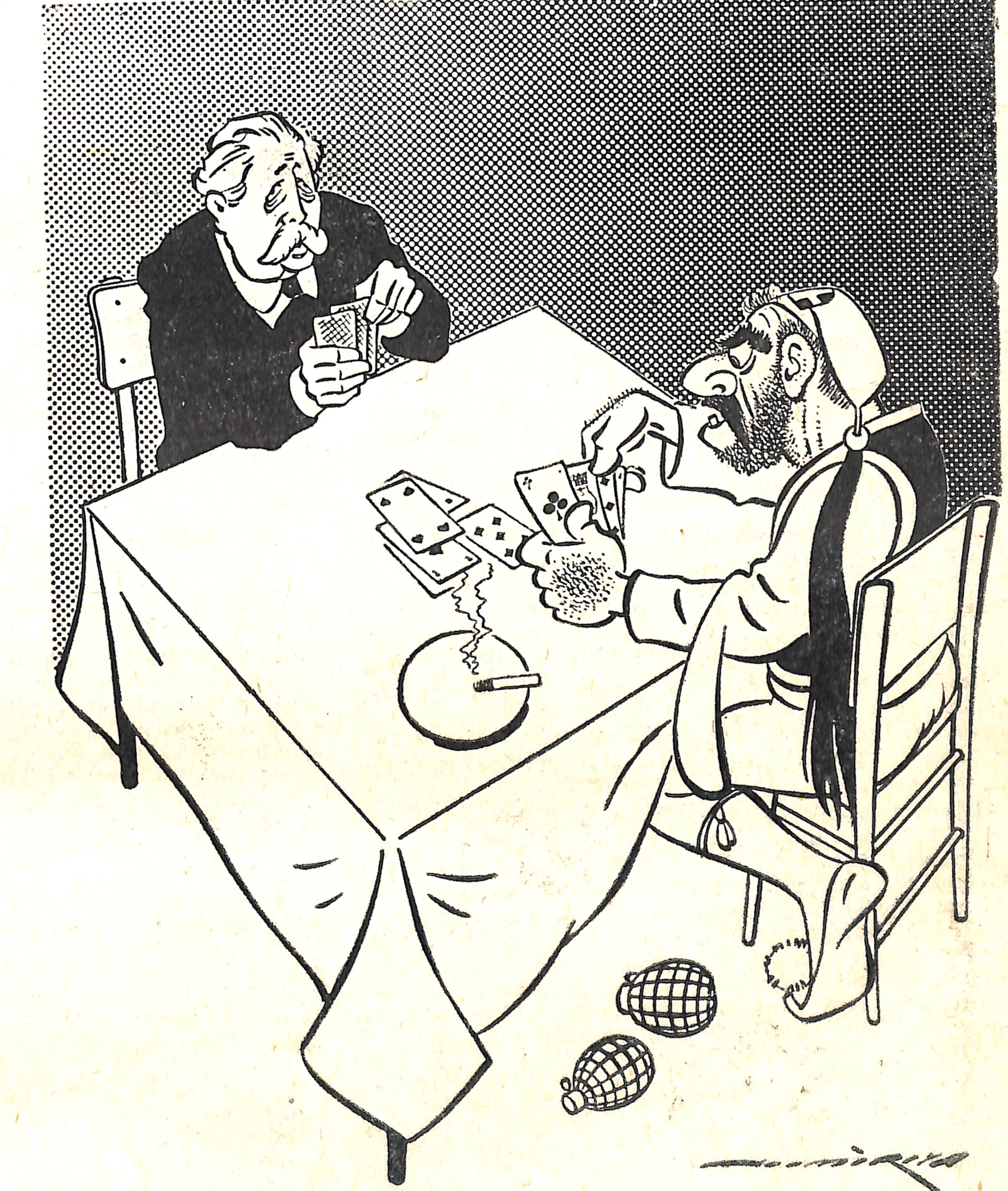
Malûm ya efendim, bahar, yalnız gül mevsimi değil, bülbül mevsimidir de... Eğer ikisinden biri olmasaydı, bahar olur muydu bilmem ama, üstadın pek sevdiği Divan şiiri olmazdı!

Politika hayatımızın kavuştuğu bahar havası içinde de, elbet koncaları seyretmek, gülleri koklamakla kalmıyacak, ötüşen bülbülleri de dinliyeceğiz... Ama, bazı bülbüller, vakitli vakitsiz dem çekmeğe başlıyacak, çok yanık, çok hazin, çok dokunaklı öteceklermiş. Olabilir... Güller, pullu istidalarla, nasıl valilerden, kaymakamlardan renklerinin, kokularının tayinini istemiyorlarsa, bülbüller de hangi güfteyi, hangi besteyle hangi perdeden öteceklerini iktidar hazretlerinden sormazlar. Mademki bahar havası içinde yaşamağa karar verdik, mevsimin bütün cilvelerine katlanacağız elbet!

Muhterem Devlet Vekilimiz pek iyi bilirler ki, gülün yalnız bülbülü değil, bir de dikeni vardır. Arasıra nazik bir yerimize batsa, tatlı canımızı acıtsa bile, gülün hatırı için ona da katlanacağız!

Bakınız, bahardı, geldi, bülbüldü derken, elimdeki kalemin ucu bile uzamaya, sivrilmeye, hattâ dikenleşmeye başladı!

Ne diyordum kuzum?.. Ha, evet, bahar havasından bahsediyorduk, değil mi?.. Sayın Celâl Yardımcının D. P. kongresinde okuduğu mısraı ben de pek severim. Koca şair, baharın bütün rengini, kokusunu, neşesini kelimelerde eritip, aruzun oynak bir notasına

İki politika kumarbazı arasında :

PAPAS KAÇTI!..

Müstef-ilün müstef-ilün

Veznine öyle bir maharetle dökmüştür ki, insan Divanı açıp okurken, yahut radyonun düğmesini çevirip Münir Nurettin korosundan dinlerken, içinde gizli rakkaseler, altın zillerini şıngırdatarak oynamağa başlar sanki:

Esti nesim-i nevbahar,
âçıldı güller subh-u dem!
Açsın bizim de gönlümüz
saki medet sun câm-ı Cem!

Nasıl, insan vekâlet koltuğunda bile otursa, çapkın bir elle gıdıklanmış gibi fingirdemeğe başlıyor, değil mi?..

Ancak bir şey var: Bu bahar kasidesi sayın Celâl Yardımcı'nın buyurduğu gibi, Nedim'in değil, Nef'î'nindir. Her ne kadar muhterem Devlet Vekilimizin emirleri büyük ise de, uhreviler, biz dünyevilere benzemezler: bunu, evvelâ Sihâm-ı Kaza şairine kabul ettiremeyiz. Hele Nedim, hele o dünyayı bir kadehe feda eden İstanbul hovardası, tekrar damdan dama kaçmağa, tekrar düşüp ölmeğe razı olur da, Erzurumlu Nef'î efendinin mısraını almağa razı olmaz!

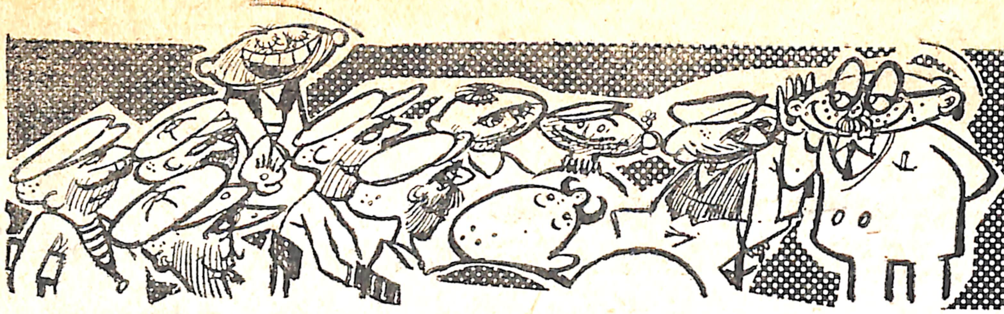
Ne yapalım, şiir bu, gazetelere dağıtılan kâğıt, mürekkep, çinko dövizi değil ki sayın Yardımcı'nın canı kime isterse ona verilsin!

Haydi bir daha tekrar edelim öyle ise:

Esti nesim-i nevbahar
âçıldı güller subh-u dem!
Açsın bizim de gönlümüz
saki medet sun câm-ı Cem!

Sahi, ne güzel şeymiş şu bahar havası, ne güzel: güliyle, bülbüllüyle... Hattâ dikeniyle!

Yusuf Ziya ORTAÇ

★ Yazan : ADNAN VELİ ★

ŞOFÖRLER Cemiyeti, memlekete gelecek turistleri gezdiren taksi şoförlerinin zorluğa uğramamaları için, bir çare düşünmüş, şoförlere mahsus bir İngilizce kursu açmıya karar vermişti.

Bütün hazırlıklar tamamlandı. Tophanede, Tirit Yahya'nın kahvesinde o gün, İngilizce hocası Müştak bey, ilk dersini verecekti. Kursa yazılanlardan çoğu, arabasını bir sokağa çekmiş, belli saatte kahveye gelmişti. Öğretmen henüz görünürlerde olmadığı için, ocakçı Sığır Hamdi, yeni misafirlerine boyuna çay, gazoz, ıhlamur taşıyordu.

Çengi Hidayet, yeni öğrenci adaylarından Vatoz Bahattin'e uzaktan seslendi:

— Heeee, deve dikeni.. Sen de mi derse geldin?..

— Helbet gelirim... Ne eksiğimiz varmış yani?..

— Demek ki sen de kikirik olacaksın?.. Senin kikiriğine bir firikik oturtaydım bari..

— Ulan sen kendini pek mi karyoka sanıyorsun, lop yumurta?.. Ne bilirsin İngilizceden yana?..

— Öyle deme angut.. Ben de bir şey bilmem ama, hiç olmamış dilim yatkındır. Ama sendeki, dil değil, yalancı dolma..

— Bana bak arkadaşım.. Senin işine kimse kuyruk sokuyor mu?. Biz buraya, İngilizce öğrenip de, memleketin turist kaynaklarına hizmet etmiye geldik, senin gibi Parkotel'in kapısında ecnebi kazıklamıya gelmedik..

Mezartaşı Kâmil araya girdi:

— Heeeeey, sizin kavganızı mı dinliyeceğiz ulan?.. Zaten hepimizin zihni yarım.. Onu da size taksim etmiyelim.. Kaba eti kaşınan, kalafat yerine gider, İngilizce dersine gelmez, hırbolar...

O sırada kapı açıldı. Elinde çantasiyle, öğretmen Müştak Bey içeriye girdi. Şoförlerin bir ikisi ayağa kalktı. Ötekiler, bacak bacak üsüne atıp, elde cıgara, muhabbete dalmışlardı.

Albayrak Necip, öğretmeni görünce, ötekilere avaz avaz bağırdı:

— Ulan heeeeeey.. Gürültüyü keselim... İnsanda biraz terbiye olmalı.. İçeriye eşek girmedi, öğretmen girdi..

— Susalım.

— Ulan zırtolar, gürültü istemez..

Öğretmen, çantasını masanın üstüne bırakıp, paltosunu çiviye taktı. Sonra öğrencilerine dönüp:

— Merhaba arkadaşlar, dedi.

— Merhaba bey abi.. Sefa geldin, sefalar getirdin.. Bize şu İngilizceyi öğret, ondan sonra da seni sırat köprüsünden, elli altı kadillaklan geçirelim.

— Sağ olun arkadaşlar.. Herkes yerine oturup beni dinlesin.. Biliyorsunuz ki, memleketimizde İngilizce, artık bir zaruret haline geldi. Bu bakımdan şoför kardeşlerimizin de bu kültür hareketine, gönülden katıldıklarını görmek, beni çok sevindiriyor.

Yeşil Sidik Niyazi, birdenbire coştu:

— Yaşşa be mâlim abi, dedi. Altı okka herifsin namussuzum.. Sen şunu bana bir öğret, ben de seni serçe sütü ile beslemezsem, anam avradım olsun..

— Öğreteceğim elbet... Ama sabır lâzım. Her derse devam etmek lâzım. Sonuna kadar sebat lâzım..

— Ulan Kâzım, sen sonuna kadar sebat edemez misin?..

— Önüne dön ulan, uçkuru dokuz düğümlü.. Lâkırdıya soğuk su katmasana..

— Kimin uçkuru dokuz düğümlü?.. Bana bak, senin ağzının orta yerine bir tane kırk lokması koyarsam, namussuzum, eczayı şedide içmiş kilise köpeğine dönersin, deyyus..

— Susalım be çocuklar, amma da itoğlu it heriflere çattık yani.. Mâlim bey kardeşim, sen o hıyarlara bakma.. Bize anlat, bize..

— Anlatacağım efendim.. Yalnız biraz susmak icap ediyor da..

— Susalıııım. Kim patırdı ederse, yedi sülâlesine dümdüz giderim, Rabbenâ hakkı için... Burası esrar tekkesi değil, İngilizce dershanesi.. İşte o kadar söylüyorum. Sen dersine başla, mâlim bey.

— Evet sayın arkadaşlarım, sizin de bu kültür hareketine katılmanız, beni çok sevindiriyor. Onun için bu günden başlayıp, haftada iki defa toplanacağız. Şimdi ilk dersi veriyorum. Bence, sizin gramer öğrenmeniz lüzumlu değil. Size ben, pratik ders vereceğim. Daha ziyade taksi saatleri üstünde konuşmanız gerektiği için, ilkin sayılardan başlıyacağım. İngilizce 1 demek, van demektir. 2 demek, tu demektir, 3 demek, tri demektir. 4 demek, for demektir. 5 demek, fayv demektir. 6 demek, siks demektir. 7 demek, sevn demektir. 8 demek eyt demektir. 9 demek, nayn demektir. 10 demek, ten demektir. Buraya kadar anladınız mı?.. Bir daha tekrarlıyorum... Van. tu, tri, for, fayv, siks, sevn, eyt, nayn, ten.. Anlaşıldı mı arkadaşlar?..

— Anlaşıldı mâlim bey abi..

— Öyleyse, siz bir defa tekrarlayın bakalım.. Siz, bey kardeşim, siz..

— Heeey, sana söylüyor, yalak yosunu.

Kâzım yerinden fırladı:

— Bana mı abi?.. O kadar çabuk öğrenemem helbet.. Azıcık müsaade et..

— Bak yavrum, bunun güç bir tarafı yok.. Bir daha tekrarlıyorum. 1 demek, van demektir..

— Tamam.. Diyarıbakır, Van.. Oradan aklımda kalır.

— 2 demek, tu demektir..

— Onu da anladım abicim.. Temsil akşam üzeri, Galatasaraydan bir Sirkeci yolcusu kaparken, sevri sefer gördü diyelim.. Yanından geçerken, eğilip, suratıma tuuuuu diyor. Oradan aklımda kalır.

— Evet.. 3 demek, tri demektir.

— Tamam, tiri.. Ensemin kiri.. Oradan aklımda kalır. Sonra?..

— Sonra 4 geliyor. 4 demek, for demektir.

— İyi ya.. O da kolay.. Sağ açık, sol acık, santrafor.. For'u ordan hatırlarım.

— 5 demek, fayv demektir..

— O da kolay.. Kadayıftan aklıma gelir..

— 6 demek, siks demektir.

— O kolay abi, onu ezberlemiye hacet yok..

— Gelelim 7 ye.. 7 demek, sevn demektir.

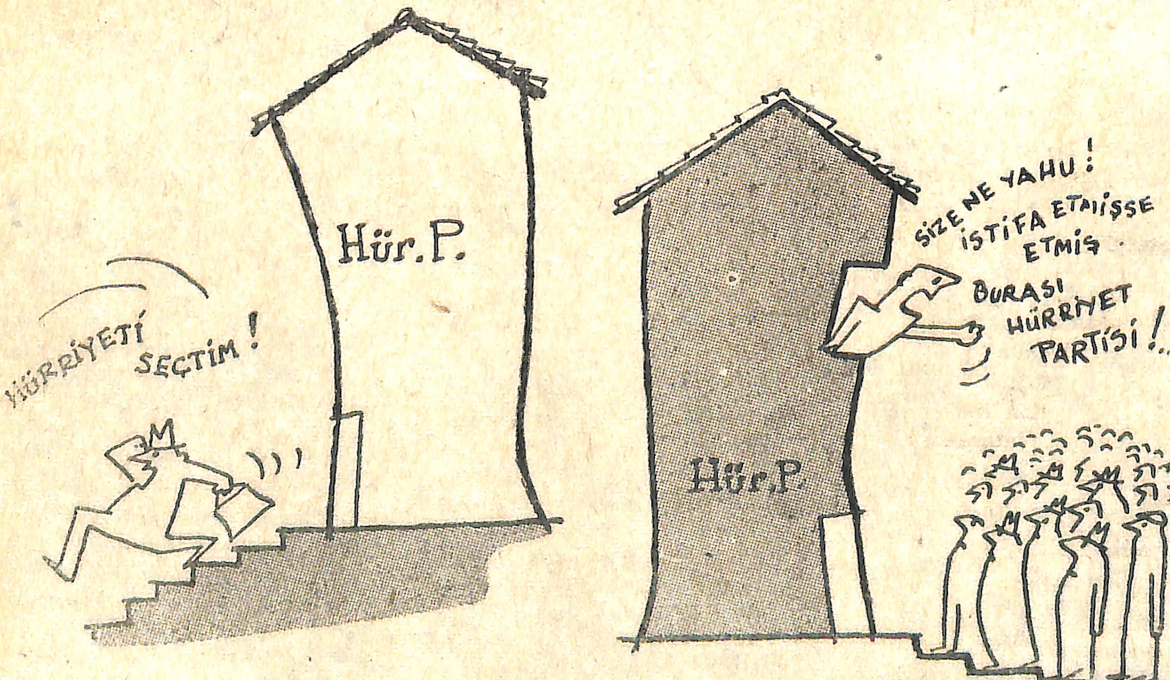
— Seven... Gevşek Makbule'den aklımda kalsın. Makbule, «seven karı, fedakâr olur» derdi.

— 8, eyt..

— Onu kolay ezberlerim. Nihal'in meyhanesinden çıkınca, nârâyı basarız zaten.. Heeeeyyyyytt ulan...

— Tamam.. Onu da ezberlediniz. Gelelim 9 a.. 9. nayn demekti.

— Nayn.. O da Süleymandan aklıma gelir. Süleymana biz tayınca derdik. Tayın dokuz mânasına

HÜRRİYET PAR TİSİNDE İSTİFA...

Davulumun ipi yoktur,
Tencerem var, dibi yoktur,
Politika sahnesinde
Nihat Erim gibi yoktur!

Dan dan da dan dan!

Her partide kurucu var,
Yorucu var, sorucu var,
Hele Kasım Gülek beyin
Abdesti yok, orucu var!

Dan dan da dan dan!

Tokmağı alıp yağladım,
İki üç mani bağladım,
Evde iftar sofrasının
Haline bakıp ağladım!

Dan dan da dan dan!

AKBABA

Bir adam çocuğunu emzirdi.. (Gazeteler)

geliyorsa, tayıncı da dokuzuncu demek oluyor her halde..

— Gelelim 10 a.. 10, ten demektir.

— O da kolaymış.. Ten fanilâsından aklıma gelir.

— Öyleyse, şimdi bir daha tekrarlıyalım.. Acele etmeden.. Yavaş yavaş..

— Peki bey abi... 1, Van.. 2, hak tûûûû..

— Hak'ı bırak.. Yalnız tuuuu...

— Afedersin.. Benim aklım oradaki memura gitti de.. O memur hep, hak tûûû diyor..

— Hak'sız tuuu olacak..

— Bey abi, onun haklıya, haksıza baktığı yok ki.. Önüne gelene yapıştırıyor.

— Neyse, siz devam edin..

— Edeyim.. Gelelim 3 e.. Üç... Üç... Üç... Nasıldı üç, yahu?..

— Hani ensenizin?...

— Hah tamam.. Kiri.. Ensemin kiri.. Öyleyse üç demek, tiri..

— Tamaaaam. 4 nasıldı?..

— Santrafor.. For'du..

— Beş nasıldı?..

— Beş, beş, beş.. Yahu beşi unuttum birdenbire....

— Kadayıf demiştiniz ya..

— Tamam, tamam.. Kayıf..

— Kayıf değil, fayv.. Vimdi altıya gelelim..

— Onu sormıya hacet yok abi.. 7 ye geçelim..

— 7 nasıldı peki?..

— 7 mi?..

— Hani Gevşek Makbule vardı ya.. Ne diyordu o size?..

— Seven karı diyordu.. Tamam, seven..

— 8 nasıldı?.. Hani Mihalin meyhanesinden çıkınca?..

— Ulan heeeyyyyttt. Nazmi dedikleri dürzü tohumu.. Çık bakalım er meydanına..

— Yooo, nârânın hepsini atmak istemez. Yalnız başı yeter.

— Başı yeterse, biz de başı ile idare ederiz. Heeyyyyt deriz, bırakırız..

— Dokuza gelin bakalım.. Hani tayıncı Süleyman vardı ya?..

— Tayın..

— Tayın..

— Tayın değil de, doğrusu nayn..

— Peki, 10?..

— Yün fanilâ idi..

— Yün fanilâ değildi canım..

— Atlet..

— O da değildi..

— Kaşkorse..

— Ona benzer bir şeydi..

— Hah buldum.. Ten fanilâsı..

Öğretmen Müştak bey, neticeden çok memnun kalmıştı:

— Arkadaşlar, bunları hepiniz ezberlediniz mi? dedi..

— Ezberledik anam babam..

— Öyleyse, birinci dersimiz bitmiştir.. Salıya gene toplanacağız. Şimdilik hoşça kalın arkadaşlar. Hepinize, zihin açıklığı dilerim.

Ve öğrencilerinin alkışları arasında, çantasını, paltosunu alıp sokağa çıktı.

Kahvenin içi hâlâ alkıştan inliyordu. Yeşil Sidik Niyazi, Kâzıma seslendi:

— Şimdi sen, nereye gidiyorsun ulan?..

Öteki, imtihanı başarı ile verdiği için memnundu. Gevrek gevrek güldü:

— Dolmabahçeye gidip, Amerikan filosuna rampa edeceğim, dedi. Saati de, iyi bir dümenine koyup, İngilizcemi ilerleteceğim arkadaşım...

Adnan Veli

●

NE MUTLU!

Günün üzüntüleri yetmiyormuş gibi, gece de bir hayli sıkıntılı rüya görmüştü. Kalktı, kahvesiz bir sigara içti. Sonra, elini, yüzünü yıkamağa, musluğa gitti.

Aaaa... Muslukta kuru bir gürültüden başka bir damla su yoktu! Öfkeyle bağırdı:

— Su yok, suuu!..

Karısı, yattığı yerden yüksek sesle gazeteyi okudu:

— Boru patlamış!

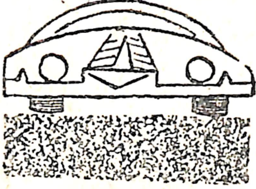
— Ne mutlu ona... Keşke insan olacağıma boru olsaydım... Hiç olmazsa patlardım!

A

ADANA:

Şimdi sayısı galiba altmış altıya bağlanan vilâyetlerimizden biridir. Toprağı gayet bereketli olup pamuktan Cadil-

lac'a kadar her çeşit mahsul yetiştirir. Eskiden yolları taştanmış. Hâlâ radyolarımızda söylenen şarkısına göre hovardaları pek meşhurdur:

Adananın yolları taştan,
Sen çıkardın beni baştan!
Aman Adanalı, canım Adanalı
Ben dayanamıyom
Sana dadanalı!..

Adananın toprak mahsullerinden başka, siyasî mahsulleri de pek önemlidir: Kasım Gülek, Kemal Satır, Kemal Çelik başlıcalarıdır. Bilhassa Kemal Çelik halk tarafından pek sevildiğini söylemekte ve seçimlerde:

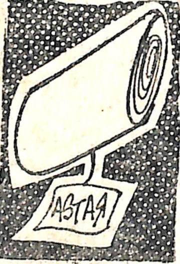
— Ha babam didim mi, bir kişiye gırk eşşeğin yükünü daşıtırım!

Diye övünmektedir!

ASTAR:

Elbisenin içine dikilen kumaşa derler. Bazı «evdeki hesap çarşıya uymaz» ve girişilen işlerin «astarı yüzünden pahalıya mal olur!»

Kalkınma hamlelerimizde

bunun bir çok misalini bulabilirsiniz.

Eskiden, açgözlülere karşı söylenen:

«Yüz verince astarını da isteme» sözü meşhurdu. Fakat zamane açıkgözleri yalnız astarını değil, tiresini, düğmessini, fermuarını da istemektedirler!

ARPA:

Toprak mahsullerindendir. Yem torbasına doldurup da boynuna taktın mı, en huysuz hayvanın bile sesi kesilir.

İnsanlar, daha çok suyunu içerler: Biranın bir adı da arpa suyudur.

Bir ata sözüne göre: «Eşek hoşaftan ne anlar, suyunu içer, tanelerini bırakır!» Fakat, tam bunun aksine, eşek arpanın tanelerini yemekte, insan ise suyunu içmektedir.

Ziya Gökalp, bir şiirinde:

Atanın içkisi köpüklü kımız,
Arpa suyu içme dedi bir Kırgız!

Nasihatinde bulunmuş ise de, bilhassa yazın bu nasihate aldırış eden olmamaktadır.

Bira, arpa suyu olduğu için, fazla içenler etrafındakileri

çiftelemeğe kalkmakta ve «Eşeklere mahsus» duvar diplerini pervasızca sulamaktadırlar.

Rivayete göre bir gün buğday, arkadaşı arpaya:

— Ben Kâbeye gidiyorum, demiş, dönünceye kadar benim yerime hizmet eder misin?

Arpa sormuş:

— Baklava da yapmak isterlerse olayım mı?

Buğday telâşla:

— Yook, demiş, o kadar ince işe karışma, ekmek ol, kâfi!

İşbu kıssadan hisse almayı erbabına bırakırız.

ATEŞ:

Medeniyetin ilk ışığıdır. İnsan oğlunun ateşi, iki tahtayı birbirine sürterek icat ettiği rivayet olunur. Yalnız tahtanın değil, bir çok ateşlerin birbirine sürtünmekten çıktığı muhakkak!

İnsanın ateşlisi olur, nutkun

ateşlisi olur, şairin ateşlisi olur, hele politikacının çok olur.

Eskiden: kırkından sonra ateşlenenin harareti tabutta söner derlerdi. Şimdi kırkındaki çiftler balayı seyahatine çıktıkları için, kırk yerine altmış demek lâzımdır. Şayet altmışına bastığını itiraf eden kadın bulabilirseniz!

İlerlemiş aşklara «Ateş bacayı sarmış» derler...

Cenap Şahabettin, sevgililerine:

Ey benim münhezim fitadelerim,
Sevdiniz hep sevilmeden beni siz,
Yanmak isterdi göğsünüzde serim,
Ateşimden kül oldu âteşiniz!

Diye övünüyor. Yine şairin biri, âşıkları, yüreğinde ateşler yanan, başında dumanlar tüten, gözlerinden yaşlar akan yandan çarklı vapurlara benzetmektedir:

Dilde âteş, serde dût, eşk yem, dü dîde cark,
Cism-i âşık gûya vâpûr şeklin gösterir!

Ateş kelimesinin, kırmızı fesli bir haremağasının tavsirinde de pek güzel kullanıldığını görüyoruz:

Bu kırmızı fesle bu siyah yüzle ömürsün,
Anber lâla gûya ucu âteşli körmürsün!

Yangının bir adı da «ateş» dir. Silâh atmağa da «Ateş etmek» denir. İsmi etrafında dedikodu yapılan kimseler için söylenmiş mânalı bir atasözünde de bu kelimeye rastlarsınız: «Ateş olmayan yerden duman çıkmaz» derler.

Ateş bayramı, ateş balığı ve ateşbazlık meşhurdur.

Fakat ateşin en tehlikelisi, şehvet ateşidir. Onun yakmıyacağı şey tasavvur edemezsiniz. Hele, Allah esirgesin bu ateşte yanan gençliğin sonlarına gelmiş bir kadın olursa, bütün itfaiye takımları, hortumlarını, borularını üzerine çevirse yine söndüremebler!

AHÇI:

Eski imlâsı «aşçı» dır. İnsanlara «aş» hazırlayan kimseye denir. Konuşma dilinde söylenişi «ahçı» dır. Yiyecek maddelerinin, etlerin, balıkların, tavukların bugünkü fiyatlarına bakıp ah etmekten başka çare olmadığına göre, bu isim pek uygundur: Aaaahcı!

Rivayet ederler ki: Sadrıâzam Sait Paşa çok muktesit bir zat imiş. Mutfağında daima hafif, ucuz yemekler pişirtir, masraflı yemekler yaptırtmazmış.

Bir gün ansızın aşağı inen Paşa, ahçıbaşının hamur açtığını görünce hayretle sorar:

— Ne yapıyorsun Hüseyin ağa?

— Baklava yapıyorum Paşam!

— Niçin?

Ahçıbaşı, telâşsız, sâkin cevap verir:

— Sanatımı unutmamak için!

Yine rivayet ederler ki: konağında pek nefis yemekler pişen merhum Necmeddin Molla, bir gün yeni tutacağı bir ahçıyı sorguya çeker:

— Sen iyi yemek pişirmesini bilir misin?

Ahçıbaşı, suale sualle karşılık verir:

— Sen iyi yemek bilir misin?

Molla bey, sevinçle yerinden fırlar:

— Ulan sen iyi ahçısın, pazarlığa hacet yok, tuttum!..

Ne mutlu «Ahçılar» ın «aşçı» olduğu o günlere yetişenlere!..

AMCA:

Baba kardeşine «Amca» denir. Halbuki, kelimenin yapısına göre ana kardeşine daha çok yakışırdı!

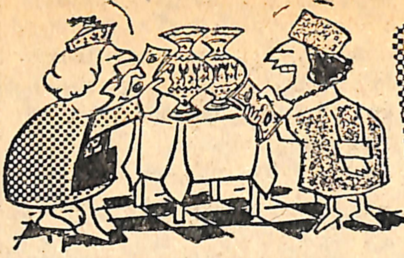
Dünyada iki meşhur amca vardır: Biri, Sam Amca, öbürü Amcabey!

Sam Amca, hem bizim amcamızdır, hem de dotlarımızın..

O da bütün amcalar gibi, bazı pek cömerttir, bazı pek hasis! Dolar kesesinin ağzını açtırmak için hesaplı, kitaplı görünmek, sakalını okşamak lâzımdır.

Amcabeye gelince, onu rahmetli Cemal Nadir doğurmuştu. Yıllarca aramızda yaşadı. Güler yüzlü bir halk filosofu idi. Çoluk çocuk bırakmadan, zürriyetsiz ölmüş, mizah edebiyatımızı öksüz bırakmıştır.

Amerikan DOSTLUĞU

KALDIRIMIN kenarında bir ahbabımın hususî otomobili durdu.

— Gel, bir tur yapalım seninle. Bindim, yola koyulduk.

— Nereye gidiyoruz?

— Şişliye kadar uzanacağız. Bir Amerika'lı memleketine dönecekmiş de eşyasını satıyormuş. Ben ancak bugün haber aldım.

Büyük bir apartımanın önünde arabadan indik. Kapının önünde iki hususî otomobil daha var.

İkinci katta aralık duran daire kapısından içeriye girdik. Odaların kapıları açık, içleri boş.

Büyük salonun kapısına vardık. Kaytan bıyıkları terlemiş, kalın kaşlı, kara gözlü, uzunca boylu, kıvrak bir Ermeni dilberi, güler yüzle buyur etti. İçeride iki bayan, bir de bay var.

Ahbabım etrafa göz gezdirip dudak büktü:

— Harman sonuna rastladık, hiç bir şey kalmamış...

Ermeni dilberi baş salladı:

— Eeevet efendim. Her ne ki eşyalar var ise hepisini dünki gün kapış kapış etmişler. Şimdik bunda ne göroorsanız onlar kalmıştır. Musyu da bu sabah uçak ilen Amerika'ya gitti.

Salonda hırdavat kabilinden bir kaç parça eşya var. Alış verişle alâkam olmadığı için öbür müşterileri gözden geçiriyorum. Bayanlar da, bay da pek süslü, pek şık. Kapıda bekleyen otomobillerin sahipleri oldukları belli. Ayrı dolaşan bayanın yaşı elliyi geçkin Beriki de, elliden aşağı değil. Bay otuz ile otuz beş arasında görünüyor. Konuşmalarına kulak misafiri oldum: Karı-koca oldukları belli...

Ayrı dolaşan kadın, köşedeki masanın üstünde duran iki vazoyu birer birer alıp evire çevire gözden geçirmeğe başladı. Öteki telâşla kocasının kolunu dürttü, göz leriyle öbürünü işaret ederek kulağına bir şeyler fısıldadı. Bay dudak büktü:

— Yok canım, ben daha evvel baktım onlara, kıymetli bir şey değil. Bildiğimiz Kütahya vazosu!

Bayan öfkelendi:

— Sen her zaman böyle yaparsın... Rica ederim yürü, iyice bakalım şu vazolara...

Onlar da masa başına dikildiler. Öbür bayanın elinden bıraktığı vazoları beriki aldı, eski eserler mütehassısı edasiyle evirip çevirdi, gözlerini uğuşturup tekrar tekrar baktı, kocasına döndü:

— Halis Amerikan malı!

Bunu duyunca öbür bayanda da vazolara karşı yeniden alâka uyandı. O da tekrar aldı, dikkatle gözden geçirdi.

Bay, Ermeni dilberine sordu:

— Bunlar Kütahya vazosu değil mi, madmazel?

— Eeeevet efendim. Bizim musyu bir tefa Kütahya'ya gitmiş ise oradan getirmiş idi bunları.

O sırada Ermeni dilberi ile öbür bayan tesadüfen göz göze geldiler. Bu bakışma evli bayanın gözünden kaçmadı. Kocasını kolundan çekti:

— Bakma sen o Ermeni dudusunun lâfına, bunlar halis Amerikan malı, aklınca Kütahya malı diyerek bizi vazgeçirecek, vazoları bu kadına satacak. Herhalde kendisinin de bir çıkarı var bu işte!

— Yanılıyorsun, karıcığım, vallâhi bunlar Kütahya vazosu ...

— Sus ,yemin etme... Alacağım vallâhi... Büfenin üstünde öyle şık duracaklar ki...

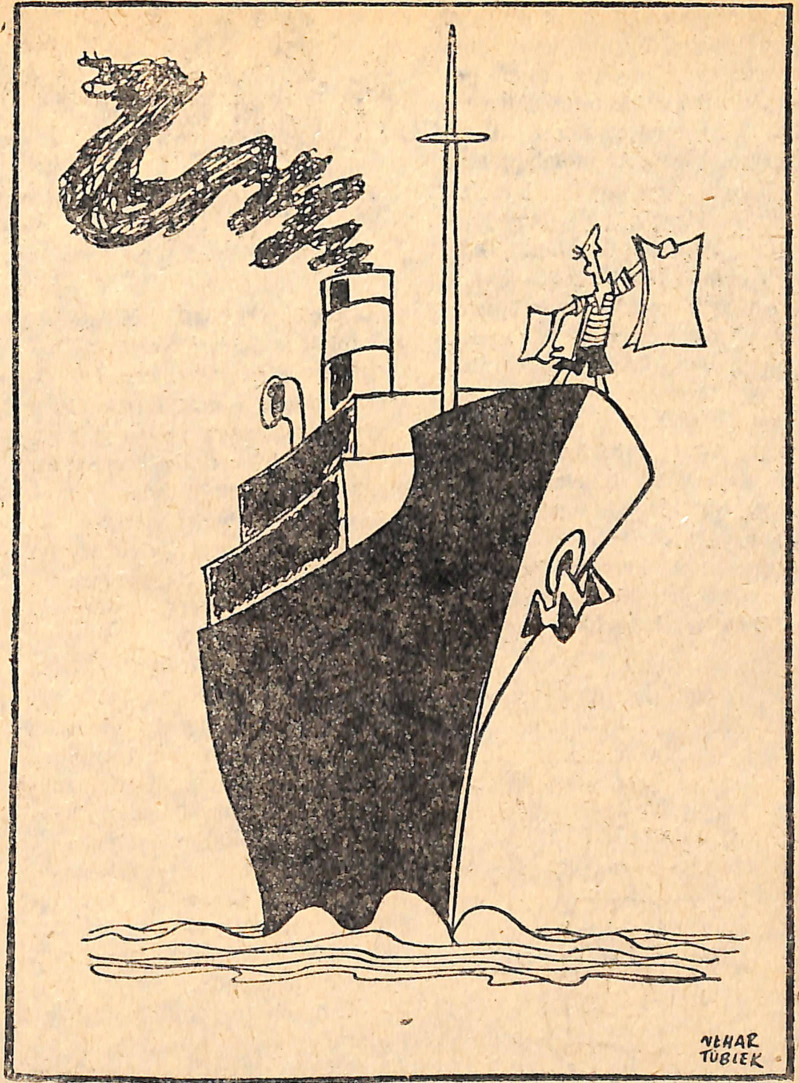
Sonra, Ermeni dilberine sokulup sordu:

— Bu vazolar kaça?

— Bilmeorum ki musyu bunları kaç liraa almiştir? Siz ellişerden yüz lira verir iseniz...

Bay çatık kaşla dönüp yürümek istedi. Bayan kolundan tutup çekti:

— Dur bakalım. Alıyorum ben bu vazoları.

— İkinci baskı!.. Kaçak mermileri nereye sakladığımızı yazıyor!..

Çantasını açtı. Bu sırada öbür bayan vazoları kendi önüne çekti:

— Ben yüz elli lira veriyorum, madmazel.

Beriki şahin gibi atılıp vazoları yakaladı:

— Benden iki yüz lira.

Vazolar iki bayan arasında mütemadiyen yer değiştiriyor ve her defasında kıymetleri ellişer ellişer yükseliyordu. Kısa zamanda beş yüze çıktı. Öbür bayan elli lira daha arttırdı. Evli bayan öfkeden kızarıp bozarıyordu. Çantasından bir deste ellilik banknot çıkarıp masanın üstüne bıraktı, vazoları pürhiddet kendi önüne çekti, yuvalarından fırlayan gözlerini öbürüne dikip ayağını yere vurdu:

— Benden iki yüz daha. İşte yediyüz elli lira!..

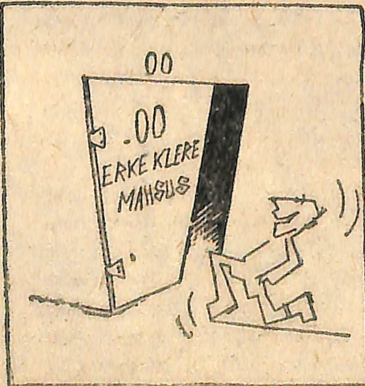
Ermeni dilberinin sevinçten ağzı kulaklarına varmıştı artık. Öbür bayan elli lira daha arttırıp vazoları kendi önüne çekmek üzere elini uzattı. Beriki kolu ile mani oldu:

— Benden bin lira... Daha inat edecek misin, hanım? On bin lira da olsa ben alacağım bu vazoları!..

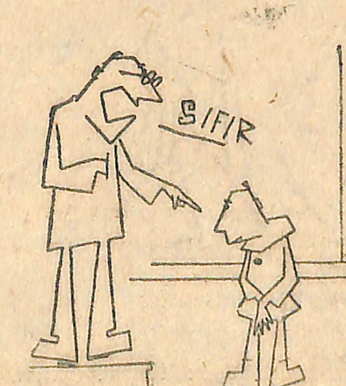
Öbür bayan çekildi. Beriki çantasından beş tane ellilik daha çıkarıp masanın üstüne koydu. Vazoları kocasına verdi. Büyük muvaffakıyetinin sevinç ve gururu ile bizleri şöyle bir süzerek salondan çıktı!

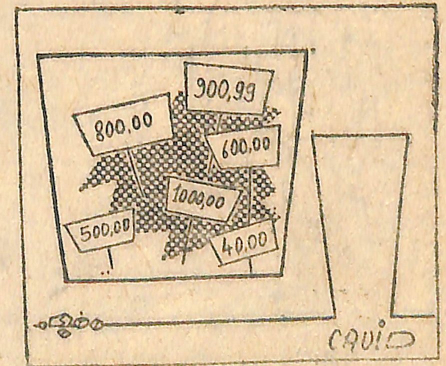
Arkalarından bakarken düşünüyordum. Amerikan dostluğunun bizim kadar kıymetini bilen başka millet var mıdır acaba?

Cemal Refik

«Sıfırların hayatımızdaki rolleri...»

Bir Nezaket Dersi

TATİLİ geçirmek için M. kazasına gitmiştim. Vaktiyle o kazanın kaymakamlığını yapmış, sonradan vali, daha sonra da mebus olmuş, birinin, velev birkaç gün istirahat için oraya gelmesi, nasıl bir hâdise teşkil eder, belki tahmin edebilirsiniz. Belki, diyorum, çünkü Anadolu'yu, Anadoluluyu bilmiyenler için bunu tasarlamak biraz güç şeydir.

Ömer Ağa eşraftandı. Gerçi şimdi eşraf filân kalmadı ama, o gene ağaydı, eşraftı. Bu kelimeler, sadece kalkı ezen mülk sahibi mânasına gelmez. Efendi adam, misafir sever insan, ikramcı adam mânasına da gelir.

Ömer Ağayı daha kaymakamlığım zamanından bilirim. Bir tek kusuru, bütün temkinine, ağırbaşlılığına rağmen, içindeki hasreti giderememesi, bir türlü özentiden vaz geçememesiydi. Özdendiği de, ne hikmetse, kibarlık, incelikti.

— Gök tırmalayan değil mister!.. Vatandaş, Migros'tan elli gram kahve almış!..

Fena bir özenti değil ama, işte bazan tuhaf neticeler veriyordu.

Çiftliğine vardığım zaman, Ömer Ağa beni ancak kapıdan karşılıyabildi. Kazaya kadar gelemediğinden ötürü uzun uzadıya özür diledi. Çünkü, rahatsızdı..

— Bey, o kadar rahatsızım ki, hani çiftlik işlerini bilem özüm gontrol edemiyom. Hayvanlara bile bakamıyom, nerde galdı seni garşılamağa gelecem...

Tabii ne diyebilirdim? Evine misafir gittiğim adam, bütün iyi niyetiyle, hiç bir kasdı olmadan beni hayvanlariyle bir tutuyorsa bu, onun sadece muhabbetini, sevgisini gösteriyordu. Onun için hayvan, âdeta kutsal bir mahlûk, varlığının tek sebebi, hayat sahasıydı. Muhakkak ki Ömer Ağa, âşık olduğu devirlerde yavuklusunu bile «Ah benim karagözlü sığırım» diye sevip okşamıştı...

— Sen hele bi yol dinlen... Yorgunsundur ne de olsa... Sana lâyık olduğun itibarı biz gösteremeyiz ama nidek...

Diyerek beni odama götürdü.

Haklıydı Ömer Ağa... İlk işim, soyunup dökünmek; arkasından bir de banyo almak oldu. Evet... Ömer Ağanın kendine mahsus bir tipte yaptırdığı banyosu da vardı. Hem de musluklarından akar su gelen bir banyo. Yıkanıp çıkarken mutlaka ayağınızla yere üç defa güm güm güm diye vurmanız şarttı yalnız. Çünkü, aşağıda bir dolap vardı ve bunu, Ömer ağanın büyük oğlu çeviriyordu. Şayet yıkandıktan sonra ayağınızı vurarak değirmen dolabı tulumbaya haber salmazsanız, suyun taşıp ortalığı berbat etmesi işden bile değildi...

İstirahatim tamamlandıktan sonra divanhaneye çıktım. Ömer Ağa seslendi. Bütün aile toplandı. Kadınlar, kızlar da dahil, tam onbir kişi. Bu sadece bana gösterilen itibarın derecesiyle ilgili bir törendi. Ömer Ağa:

— Haydiñ, dedi, nezaketle beyin elini öpün...

İrili ufaklı oğlanlar, yaş sırasına göre gelip elimi öptüler, ama eski usul alınlarına götürmediler! Kadınlar, örgülerini yanlarında sallandırarak birer birer geldiler, iki kat eğilerek elimi sıktılar. Her biri:

— Güle güle geldiniğiz? diye hoşgeldin demek istediler.

En sonraya yaşlıca bir adam kalmıştı. Ömer Ağa:

— Gel Kâhya, sen de gel... Beye hoşgeldiñ de...

Dediyse de, Kâhya kıpırdamadı. Bunun üzerine Ömer Ağa güldü:

— Kâhya, di gel, utanıyon mu yoğusa? deyince adam dayanamadı. Dik bir sesle:

— Neden utanacağmışım! Erkek kısmısı erkekten neye utansınmış! Ama beni arvatlardan sonra bıraktın! dedi.

Bunun üzerine ben, herhalde asil olması gereken bir tevazula Kâhyanın yanına gittim:

— Nasılsın ağam? dedim.

— Estağfurullah bey, ben ağa değilim, kâhyayım! Şükür eyiyük! cevabını verdi.

Doğrusu, adamları da Ömer ağa kadar naziktiler. Keyiflenmiştim. O akşam epey sohbet ettik.

Ertesi sabah, kahvaltı adı verilen ağır yemekleri yedikten, çaylarımızı içtikten sonra, ne zamandır görmediğim çiftliği gezmeğe gidecektik. Şerefime, Ömer Ağa da ihtiyatı bir yana bırakıp benimle gelecekti. Lâkin daha kahvaltı sofrasından kalkmamıştık ki, Kâhya, toz toprak içinde içeri girdi. Benim, yüzüme bile bakmadan, doğru ağasına yöneldi. Bağıra çağıra:

— Ağa, dedi, o kara boğa var ya hani... Bugün kara ineğe çekecektik...

— Höst ülen it eniği, ağır ol, bak bey var...

— Var ya, nasılsın bey? İşte o kara boğa, doğru beyaz ineğe aştı...

Ömer Ağa, kıpkırmızı, yerinden fırladı. Kâhyayı kolundan çekip kapıya kadar sürüdü. Benim duyamıyacağımı zannettiği bir sesle çıkıştı:

— Ulen ayı, ne gaba herifsin.. Hiç öyle mi denir? Şöyle kibarane söylesene beyin yanında? Beyaz inek şaştı, heyran kaldı boğaya de... Hadi get, çabuk boğayı beyaza çek...

Kâhya gitti. Aradan onbeş dakika geçtikten sonra, yine telâşla içeri girdi.

Herhalde ağadan aldığı nezaket dersini unutmuştu ki, bağıra çağıra:

— Ağa, beyaz inek... diye söze başlar başlamaz, Ömer, onun sözünü kesti; son derece yontulmuş bir sesle:

— Şaştı mı diyecektin Kâhya? diye hatırlattı.

O zaman Kâhyanın yüzü alayla aydınlandı:

— Hem nasıl şaştı bir bilsen... Domuzun boğası yok mu o namert kara? Biz ne kadar zorladıysak gene kara ineğe saldırmaz mı?

— Hikâyeci —

Amerika'lıların gök tırmalayan apartmanlar sergisi açıldı.. (Gazeteler)

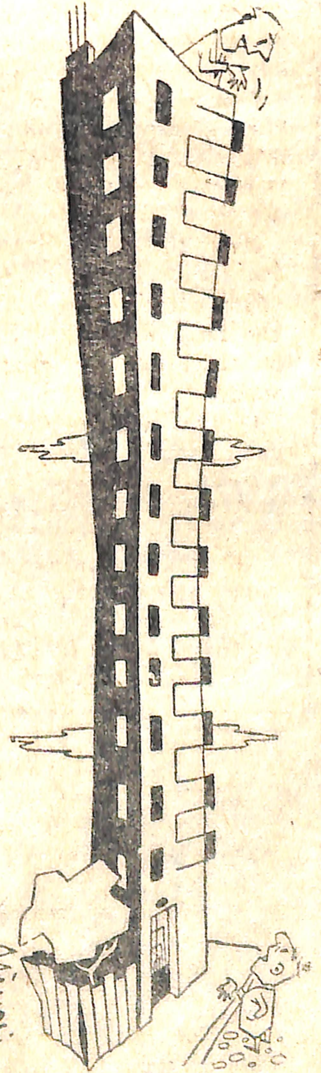
Kumar hastası!

Rulete çok meraklı zengin bir dul leydi, Avrupa seyahatinde Reno'ya da uğramıştı. Birkaç gün sonra yolda çok eski bir arkadaşına rastladı..

— Aman şekerim sen burada ha.. Ne tesadüf. Hangi otelde kalıyorsun bakayım..

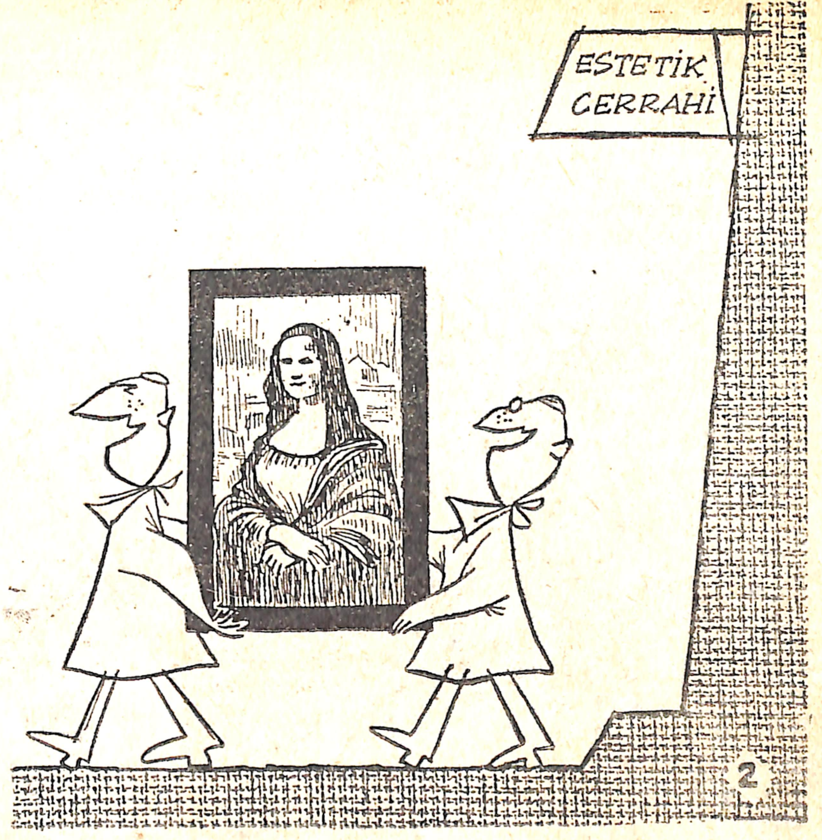
Kumar hastası leydi, hayretle:

— Otel mi? diye sordu. Ayol daha buraya geleli dört gün oldu..

— Kulağına bir şey diycam!..

— *Sayın Cihat Borçbakan'a* —

YAZISIZ!..

MİNİCİK HİKÂYE:

ZURNA HAVASI!

Yeşilköy civarında tek başına bir evde oturan genç Amerikalı teknisyen, İstanbul'daki hayatından memnundu.

Yalnız son günlerde havaların iyi gitmesiyle rahatı kaçmıştı.

Buna sebep bahar havası değildi. Baharın yaklaşmasiyle ortaya çıkan çeşit çeşit çalgıcı çingenelerden bir zurnacının çaldığı havalardı.

Genç Amerikalı, günün erken saatlerinde kapısının önünde zurna çalan çingeneye kaç kere söylediği halde onu bu âdetinden vaz geçirtememişti.

Nihayet karakola şikâyet etmek zorunda kaldı.

Komiser, çingeneye şikâyetçi Amerika'lıyı göstererek sordu:

— Sana, kapımın önünde zurna çalma dediği halde niçin çalıyorsun?

Çingene, boynunu büktü:

— Komiser bey, evet bir şeyler söylemişti. Ama, dilinden anlamadığım için bir daha çalmamı istiyor sandım.

Komiser, sözünü kesti:

— Peki, herifin yüzünden, bakışından canının sıkıldığını anlamadın mı?

Çingene başını salladı:

— Anlamaz olur muyum komiser bey, ama kendi kendime bizim çiftetelli Mistere dokandı, dedim.

Komiser, sertleşmişti:

— Haydi buna da eyvallah diyelim, Misterin ellerini havaya kaldırdığını ve ayaklarını hızla yere vurduğunu görüp bu hareketiyle ne demek istediğini farketmedin mi?

Çingene sükûnetle cevap verdi:

— Doğrusu komiser bey o böyle yapınca, baniya benim de hoşuma gitmedi değil, çiftetelli havasiyle yeni bir Amerikan dansı yapıyor sandım!..

S. M. Y.

Çağır bana...

Kabadayı delikanlıydı doğrusu Mehdi Zıt... Sevgilisiyle lokantada yemek yerken aklına esti. Kabadayılığını göstermek istedi. Bütün çelimsizliğine rağmen, yemekten bir kıl çıktı diye, garsonu haşladı. Nihayet, kendi sesinin tesirinde kendisi kalarak gürledi:

— Bana başgarsonu çağır!

Garson süklüm püklüm gitti. Başgarson geldi. Mehdi Zıt, daha kabardı:

— Bana müdürü çağır!

Müdür geldi. İnsan azmanı bir herif olduğunu görünce, Mehdi sesini büsbütün yükseltti:

— Sizi istemedim! Lütfen bana garsonu gönderin!

BÜYÜK LAFLAR

Banka; paraya hiç ihtiyacınız olmadığını kâfi delillerle ispat ederek borç para alabileceğiniz bir yerdir.

★

Herkes çok yaşamak ister, fakat kimse yaşlanmak istemez.

★

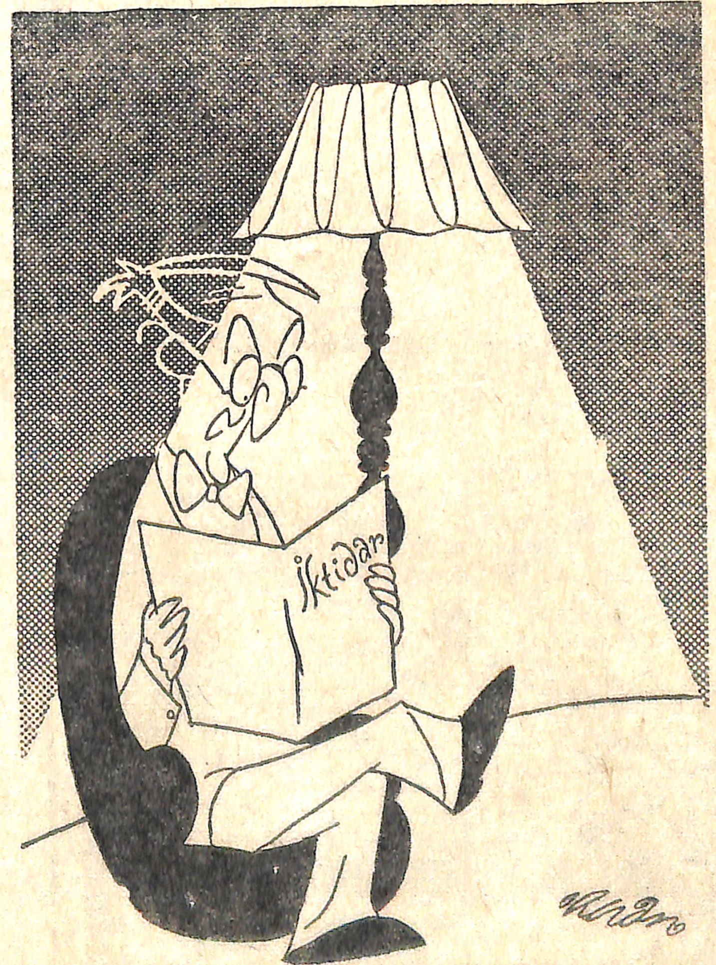
Aşk, öksürük, para ve duman uzun müddet saklanamaz.

★

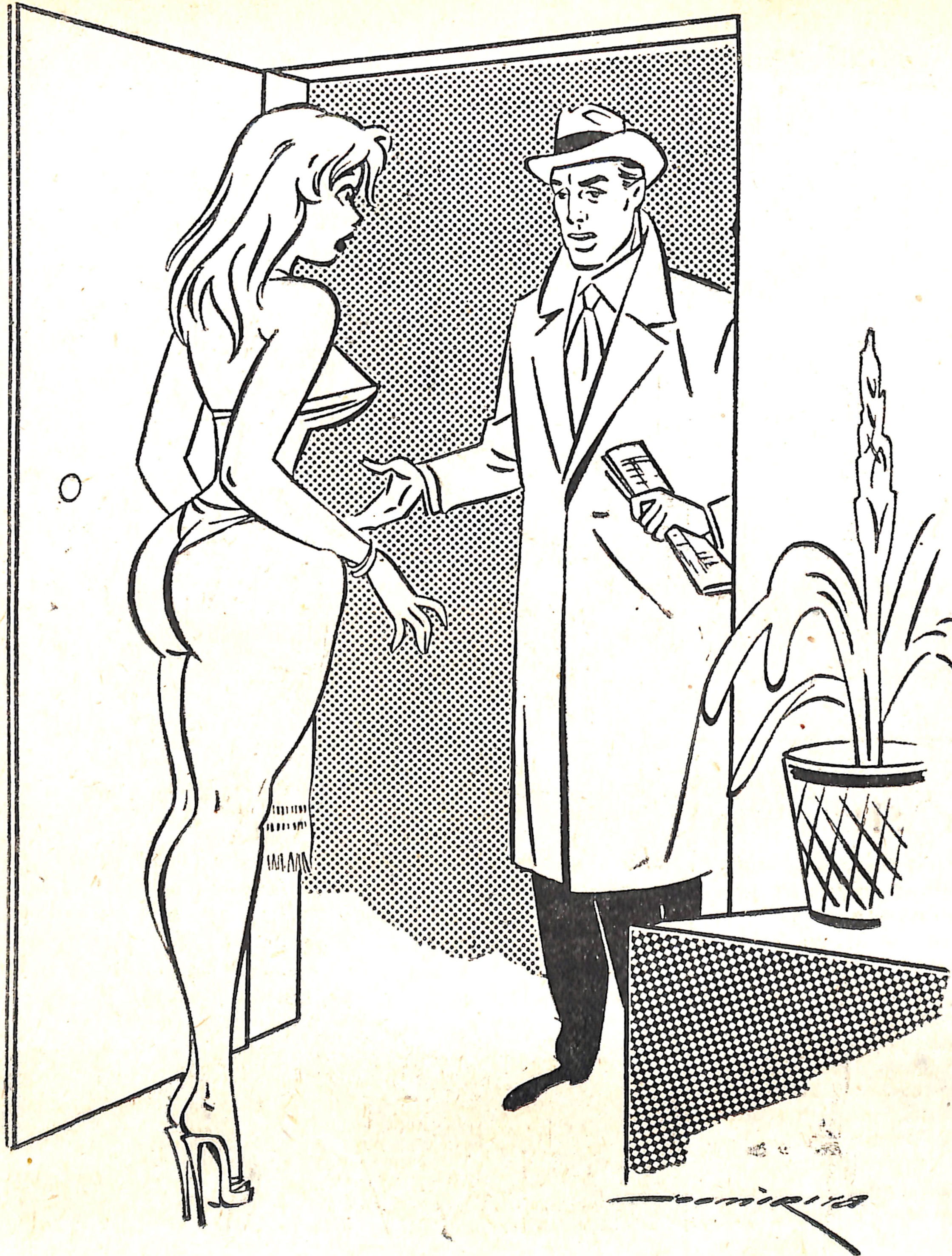
Çok çalışmakla zenginlik kabil olsaydı eşeğin semeri altından olurdu.

★

Akıllı bildiğini söylemez, deli söylediğini bilmez.

YAZISIZ!..

— Affedersiniz, kapıda bekletmemek için böyle saçım, başım darmadağınık koştum!...

Ah Şu Erkekler

Suzan Sürter, kucağındaki çocuğu bağrına basarak arkadaşı Samba Nuran'a dert yandı:

— Erkeklere inandığımızın cezasını çekiyoruz kardeş, kendi düşen ağlamaz ama, insan derdini dökmese olmuyor...

Samba Nuran, büyük bir merakla yüzüne bakıyor, onu dinlemeğe hazırlanıyordu.

Suzan, çocuğunun başını okşıyarak derin bir göğüs geçirdi:

— Dünyada ondan daha iyi kalpli, daha temiz insanın bulunmadığını sandığım Şükrü bile razı olmadı.

Nuran, arkadaşının burada sustuğunu görünce sordu:

— Niye razı olmadı?

Suzan, bunu duymamazlığa gelerek sözlerine devam etti:

— Okumuş, görmüş bir adam olan İsmail bey de kabul etmedi.

— Neyi kabul etmedi?..

Suzan, yine cevap vermeden anlatmaya devam etti:

— Beni çıldırasıya sevdiğini söyleyen, şimdiye kadar her arzumu yerine getiren Naci de fos çıktı. O da yanaşmadı!

Nuran'ın sabrı tükeniyordu:

— Canım anlatsana, neyi yapmak istemiyorlar?..

Suzan buna da aldırmadı:

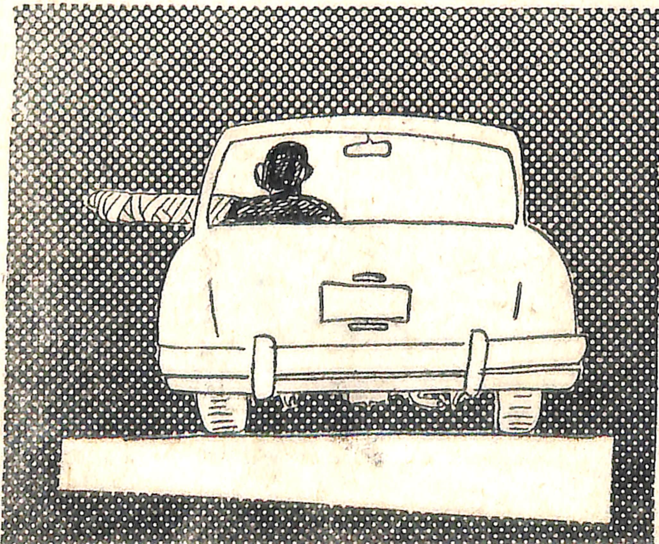
— Ya o cici Nuri, ona hiç bir zaman hayır demediğim halde, kırk yılda bir işim düşünce, kafasını dikip bana hayır demez mi?

Suzan, kısa bir duraklamadan sonra kucağında kımıldanmaya başlayan çocuğa hazin, hazin baktı:

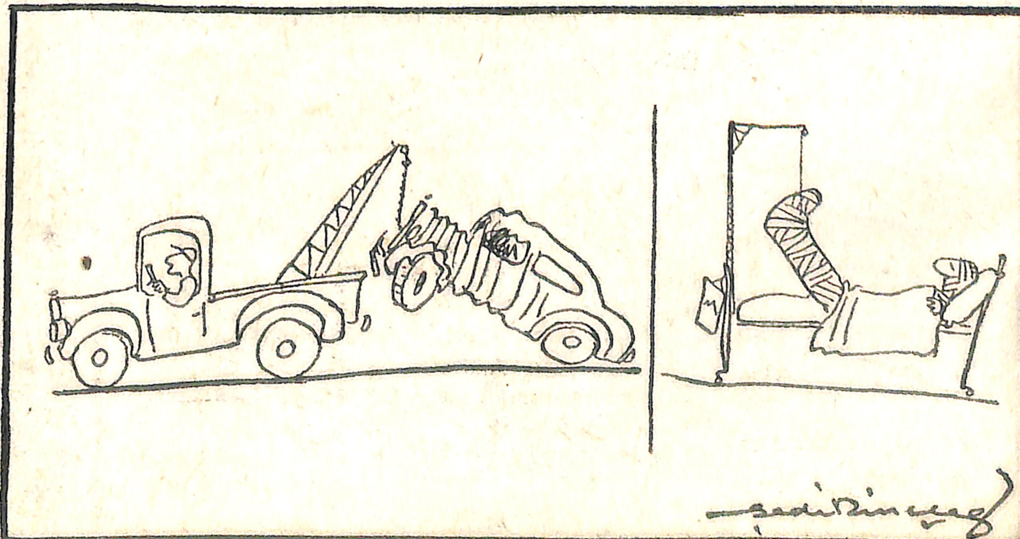
— Ah şu erkekler. Onlara inananların âkibeti budur işte.. Güçlü, kuvvetli, hali vakti yerinde dört erkeğe başvuruyorum, bu çocuğun babası kim olduğunu öğrenmek için bir parçacık kan istiyorum, hiç birisi buna razı olmuyor!

S. M. Y.

Sağlık Haftası Trafiğe Tah

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

ŞAKALAR

Anlayış

Ramazan'da oruç tutardı ama, yalnız gıda maddelerine. O akşam, iftardan çok sonra eve döndüğü zaman, karısı onu asık yüzle karşıladı.

— Geç kaldım karıcığım, biliyorum ama... diye kekeledi. Karısı:

— Zararı yok... diye tersledi. Ama, sabahleyin benim aldığım kravatı bağlamıştın. Şimdi başka bir boyunbağı ile dönüyorsun. Beğenemedin miydi yani?

Dişe diş

Müşteri eczahaneye girdiği zaman şaşırdı kaldı. Yaşlı eczacı bir koltuğa oturtulmuş, iplerle sıkı sıkıya bağlanmıştı. İlk işi, polise haber vermek oldu, ama, eczahanede beş tane çocuk görünce vaz geçti. Hiddetle sordu:

— Ne yapıyorsunuz?

Afacanların en küçüğü neşeyle bağırdı:

— Babamıza hintyağı içiriyoruz!

İntikam

— Samsun'da doğmuştu. Adı da Samsun'du ama, o değiştirdi. Çünkü, tarihteki Samson'u hatırlamağa tahammül edemiyordu. Ona göre bir erkek, kuvvet kaynağı olan saçlarını bir kadına kestirtmezdi...

— Amma da deliymiş ha... Sonra ne oldu?

— Hiç de deli değilmiş. Herif kadın berberi oldu. Hem Samson'un intikamını alıyor, boyuna kadın saçı kesiyor; hem de para kırıyor birader!

Resim

Avukat Cihat Arcıl, modern resme çok meraklıdır. Geçen gün ziyaretine gelen bir arkadaşı, duvarda iki küçük çerçeve gördü. Birinde bir balık başı, öbüründe bir balık kuyruğu resmi vardı. Arkadaşı:

— Bu da mı modern resim? diye sorunca, Cihat izah etti:

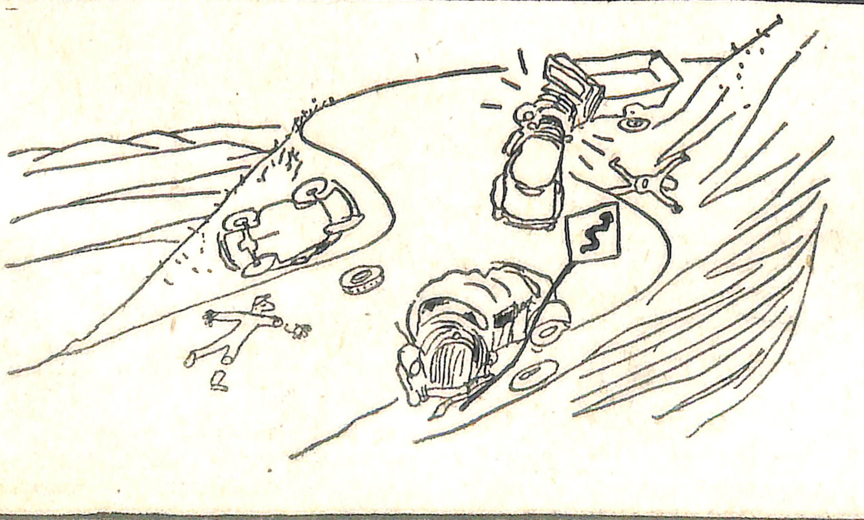
— Hayır kardeşim... Bu bir yılan balığı tablosuydu. Lâkin duvara sığmadığı için ikiye kestirip böyle astım!

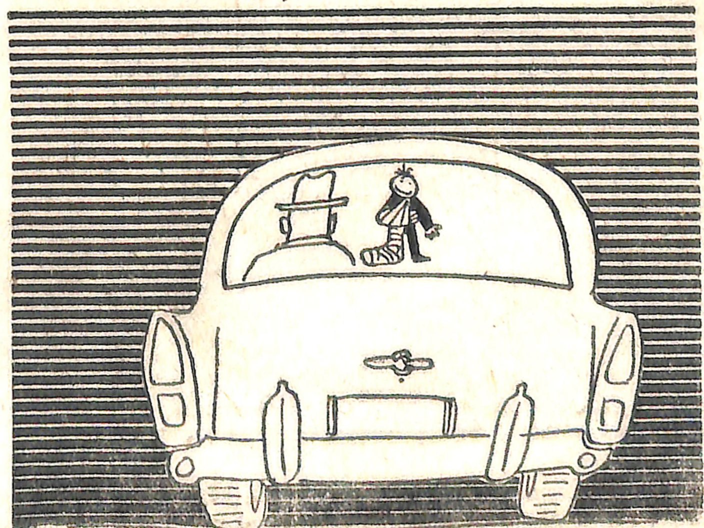
— Yazık değil mi canına?.. Patronunla kavga etmekten eline ne geçiyor?..

— Kavgasına göre, bazı beşyüz, bazı bin lira!..

dildi! — Gazeteler —

Trafik sergisi!..

YAZISIZ!..

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Kel Hasan

ESKİ Direklerarasının meşhur simalarından biri de Arab Abdullahdı. Devrinin hatırı sayılır kabadayılarından ve o muhitin sözü geçer ihvanındandı.

Uzunca bir boy, ince, sırım gibi bir vücut, zeki gözler, efendi külhanbey an'anesine uygun bir giyiniş. İşte mutlakiyet devrinin sonlarına doğru (Mirü-ül-ümera) lık pâyesile taltif buyurulan izzetlû Arab Abdullah Paşa...

Komik Hasan Efendiyi Abdullahla tanıştırmışlar; daha pek samimiyetleri yok.. Fakat Abdullah hem muzip, hem de kendine mahsus ince bir alaycılığı var. Kıraathanede, çayhanede, yolda nerede olursa olsun karşılaştılar mı:

— Merhaba Kel Hasan! İltifatını bastırıyor. Hasan Efendi naçar:

— Merhaba efendim.

— Nasılsın Kel Hasan? İyi misin? Kahveci gel, benden Kel Hasana bir kahve... Şekerli mi içersin Kel Hasan?

O hale gelmiş ki, Hasan Efendi tahammül edemez olmuş. Bir gün Kilercibaşı Osman Beye:

—Beyefendimiz Abdullah kulunuza emir buyursanız da bana rastgeldiği yerde, ele güne karşı Kel Hasan demese! diye rica etmiş.

Sanatkârları ve bilhassa Hasan Efendiyi pek seven Osman Bey, Abdullahın da hâmisi... Konağına çağırttırmış.

— Abo! demiş, dokunma bizim Hasan Efendiye..

— Emret velinimetim, demiş ve artık sataşmamayı vâdetmiş.

Ertesi gün Erzurum kıraathanesinde karşılaşırlar. Abdullah caketinin önünü ilikler, yerden bir temenna:

— Vah Hasan Efendi... Hay babam, artık sana Kel Hasan demem, sen Hasan Efendisin, velinimetimin emri var... Hay babam, hay babam. Sen Kel Hasan değilsin, Hasan Efendisin.

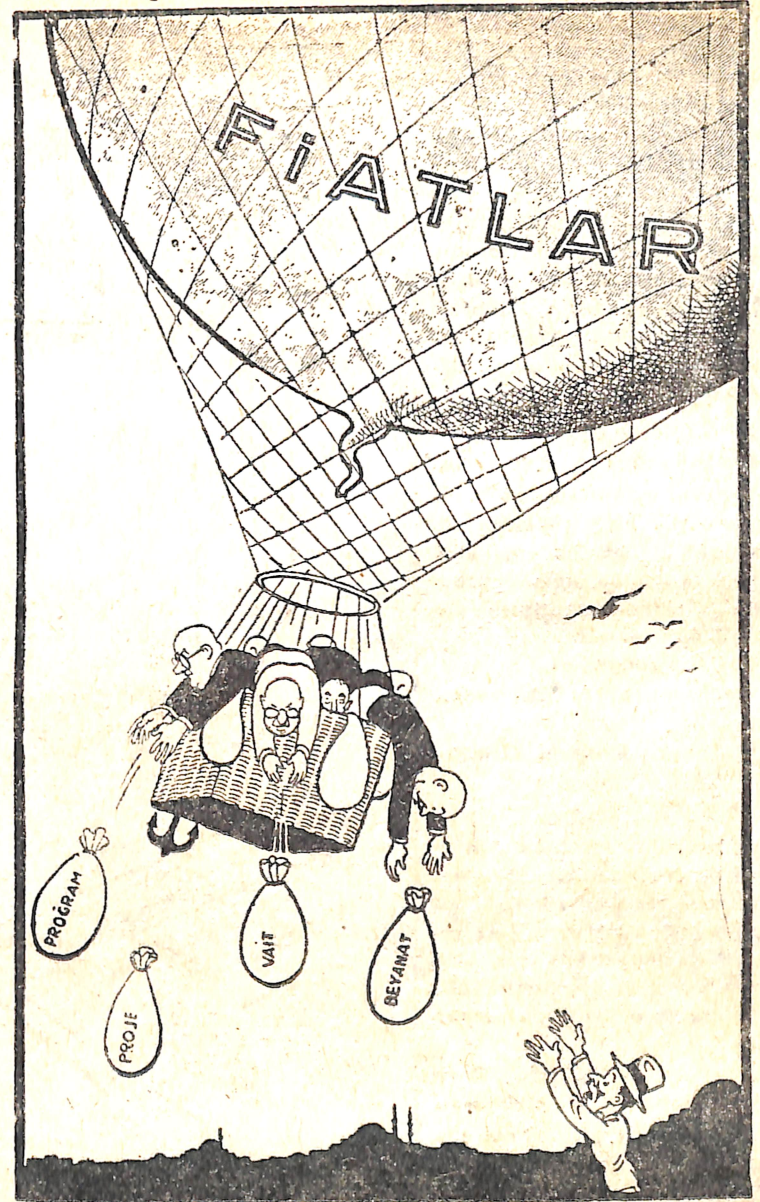
Zavallı Hasan Efendi büsbütün şaşkına döner. Arap inatçı. Rastgeldiği yerde hattâ kovalarcasına günde beş on defa karşısına dikiliyor...

— Hay babam Hasan Efendi! Vallah sen Kel Hasan değilsin..

Artık Hasanın canına tak demiş. Bir gün Abdullah daha söze başlamadan:

— Paşa! der. Senden bir ricam var. Allah aşkına, lillâh aşkına sevdiğinin başı için bana Kel Hasan de...

İpin ucu kaçtıktan sonra:

Halk — Yeter artık yahu, siz attıkça balon yükseliyor!..
[Mizah Mecmuası, Ağustos 1946]

— **İşte Çinlilerin meşhur heykeli; görme, söyleme, işitme...**
— **Ay Çinde de mi bizdeki gibi demokrasi var?..**

Dam üstünde!

Konya Valisi İzzet Paşa Konyaya geldiği zaman, şehrin tanınmış mübarek adamlarını ziyaret arzu etmiş, kendisini Şeyh Abdülgafur Efendi isminde birisine götürmüşler.

Abdülgafur Efendi evinin damında imiş.. Vali Paşaya ısrar etmiş, dama çıkarmış.

(Konya evlerinin damları topraktır, senede bir defa tamir edilir, dövülür, bu suretle yağmur ve kardan muhafaza olunur.) Şeyh efendi, hem valiye teşekkür eder hem de lâkırdıya tutarak damda dolaştırırmış.. Nihayet demiş ki:

— Paşam, sizi buraya dâvet edişimin sebebi, bizim evlerin damları toprak olduğu için tüfeyli nebatlar yetişiyor ve köklenip dam toprağını çatlatıyor, hükûmet adamlarının bastıkları yerde ot bitmez derler de, onun için sizi böyle lâfa tutarak gezdiriyorum!

●

Görse, duysa!

Bir gözünün acı şehlâlığından dolayı (kör) lâkabiyle anılan sadrazam Mahmut Nedim Paşanın yeğeni ve (sağır) lâkabiyle anılan şehremini Ahmet beyin oğlu dahiliye evrak müdürlüğünde vefat eden Ali Haydar bey, sadrazam olan Fuat Paşaya bir kaside yazarak, takdim eder. Paşa okur, bakar ki berbat bir şey... Ne vezin var, ne kafiye... Nazik adam:

— Teşekkür ederim, der. Kasidenizi amca paşanız görseler, pederiniz beyefendi de dinleseler onlar bile beğenirlerdi!

●

Boynuzlu çelenk

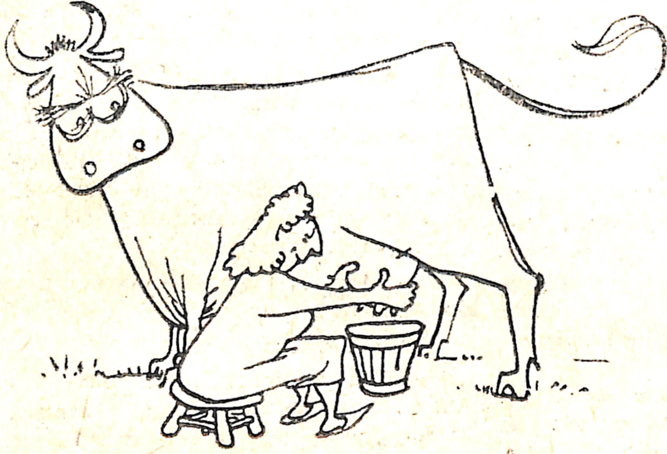
Borazan Tevfik, kendi jübilesinde bir monoloğ söylüyordu. Perde kapanacağı sırada, sahneye büyük bir çelenk getirdiler.

Tevfik, çelengi aldı, bir de ne görsün, ta orta yerinde büyük bir boynuz var. Yavaşça, getiren adama sordu:

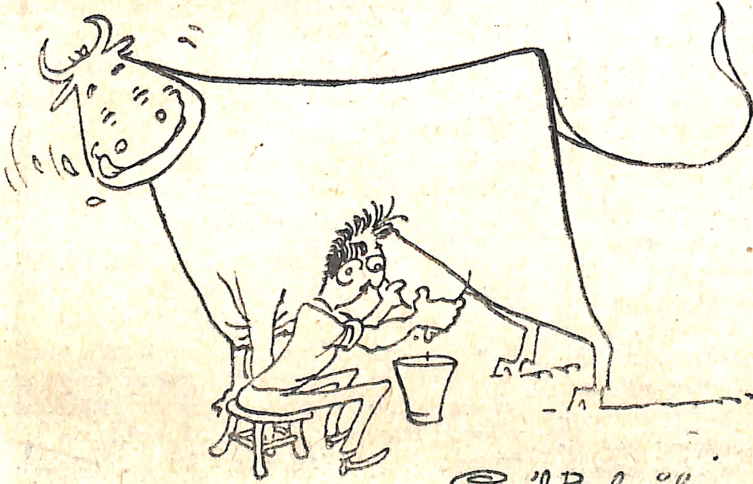
— Hangi hergele yolladı bunu?

Adamın gösterdiği locada, Borazan'ın arkadaşları vardı. Tevfik, hemen o tarafa döndü ve yüksek sesle:

— Hediye kabul etmek âdetim değildir. Amma, dedi. Mademki başınızdan atıyorsunuz, ihtiyacı olan birini bulur veririz.

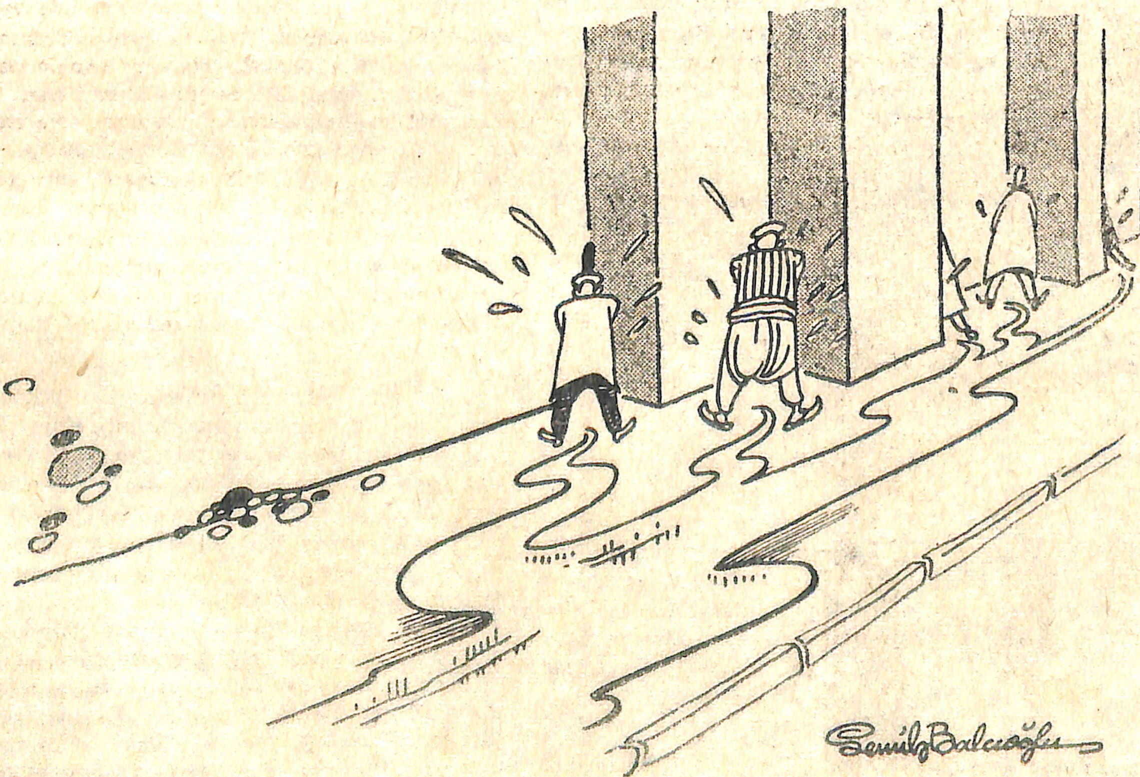

YAZISIZ!..

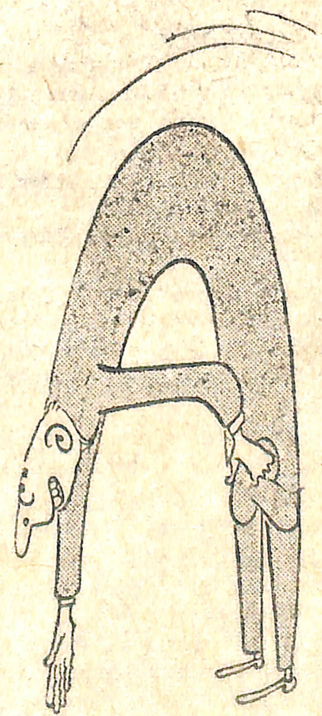

Köylü kalkınması!..

Karasularımız!..

«A» Modası..

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talû

— 7 —

Herif benden uzaklaşınca orada duran diğer birisine müracaatla sordum:

— Affedersiniz, bu zat kimdir?

— Askerî doktorlardan binbaşı L... Biçare biraz ağır işitir.

— Ya?!..

Tevekkeli değil, ben ona: «Bayram haftası!» dedikçe o da bana: «Mangal tahtası!» diye cevap veriyordu. Bereket versin, sonradan bana bu izahatı veren zat derdime çare buldu. Bana sağda, tâ koridorun öbür ucunda camekânla bölünmüş bir yer işaret edip, oraya müracaat etmemi söyledi. Gittim, kapıyı vurdum.

Beni kabul eden, gözlüklü, sarı kıvırcık sakallı, sevimli bir zat, ifademi dinledikten sonra:

— Arkadaşınız bir çeyrek saat evvel tahliye edilmiştir, dedi.

— Tahliye mi edildi?

— Evet. Önceden hakkında şikâyet edip, tevkifine sebep olan madam, sonra geldi, şikâyetini geri aldı, bize vermiş olduğu zahmetten dolayı özür diledi, sonra da arkadaşınızla birlikte buradan çıkıp gittiler. Size diyebileceğim bundan ibarettir.

— Acaba nereye gittiler? Biliyor musunuz?

Adamcağız, ellerini havaya kaldırıp, başını önüne eğmek suretile, bu husustaki cehlini itiraf etti. Ben de aldığım malûmattan dolayı kendisine teşekkür ederek yanından çıktım.

Polis dairesinden ayrılınca, ilk işim otele koşmak oldu. Odasında gazete okumakla meşgul olan kapıcıdan sordum:

— Mösyö Necmi otele geldi mi?

— Geldi, gitti efendim. Giderken de bavulunu birlikte götürdü.

— Bavulunu mu götürdü?

— Evet. Zannederim ki, başka bir otele taşındı. Anlaşılan burada kendilerini memnun edememiş olacağız.

— Acaip! Giderken bir şey söylemedi mi?

— Hayır. Sadece hesap istedi; verdik. Bin franklık bozdurduktan sonra hesabı tamamiyle ödedi.

Dünyanın tersine döndüğünü, gökten yağmur veya kar yerine, çilek yağdığını, Cevat Rüştü beyin birdenbire çöpe döndüğünü, Fazıl Ahmed'in milyoner olduğunu, Filorinalıya tevazu geldiğini, İkdamın altı sayfa çıkıp Ahmet Cevdet beyin muharrirlere peşin para verdiğini; velhasıl dünyada olmıyacak ne varsa olduğunu görseydim yine bu kadar şaşmazdım.

Torik hesap görsün? Para versin? Aman Yarabbi! Muhakkak bu işin içinde halletmekliğim lâzım gelen bir muamma vardı. Belediye bahçesinde pinekleyen Meşhedı Cafer'in, bekleme uzadıkça, bana hiç şüphesiz basacağı kalayları hesaba bile almıyarak hemen Torik'in peşine takılmıya ve ne yapıp yapıp onu enseliyerek meselenin içyüzünü anlamağa karar verdim.

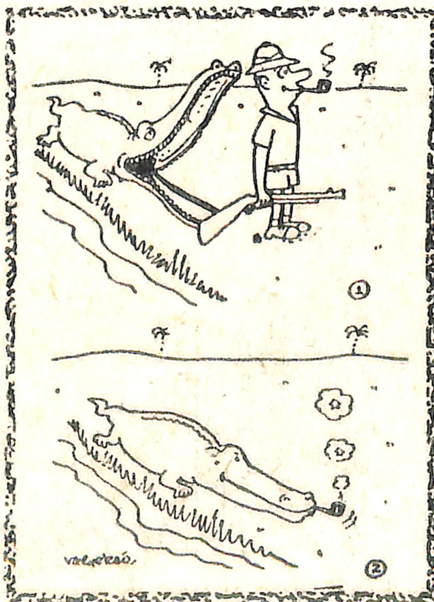
Elindeki gazetenin tefrikasını bıraktığı yerden okumağa devam eden kapıcı cenaplarından fazla malûmat elde edemiyeceğimi takdir ile, asansöre bindiğim gibi, soluğu bizim odada aldım.

İçeriye girer girmez, masanın üzerinde duran bir mektup gözüme ilişti. Zarfı yırttım, içinden çıkan mektubu imlâ yanlışlarına varıncaya kadar aynen naklediyorum:

«Bey baba!

Musadenizle fakir cizlamı çekiyorum. Ne yapayim? Mis gibi karıyı hiç biriniz beğenmediniz. Hele moruğun enailiğini düşündükçe, billâh fena oluyorum. Her ne ise kısmet fakirinmiş. Karı beni önceden kodese tıktırdı ama, nemelâzım, sonradan yine kendi kurtardı. Doğrusu ya, merhametli karı imiş! Zavallı Torik'in halinden çaktı. Göynümde öyle dalgalı, dalâvereli düşünceler olmadığını anlayınca beni dost tutacağını söyledi. Bu gurbet diyarında esasen açlıktan imanım gevriyordu. Malûm a delikanlıyız. Nekadar olsa kancık gördük mü kanımız kaynar. İsterse yıllanmış olsun. Gayri rahatı buldum demektir. Anlaşmak için vakide zahmet çekiyoruz ama, ışmarlan falan olup bitiyor. Biraz sıktığım gibi, ne olacak? Fanfin demesini de öğrenirim. Bu otel fena imiş. Karı öyle söyledi. Biz şimdi daha kibarına taşınıyoruz. Kusura bakma, hakkını helâl et bey babacığım. Moruğa selâm!»

Necmettin köleleri

YAZISIZ!..

— Alman —

Kendi kendime:

— Hah! Şimdi anlaşıldı! dedim. İsabet, heriften kurtulduk. Bari gideyim de Meşhediye müjdesini vereyim.

İçimde büyük bir sevinçle merdivenleri indim. Otelin büyük kapısından çıktım. Dostuma bahçede biran evvel kavuşmak için durup, boş bir otomobilin geçmesini bekledim. O aralık gözlerim, birbirleriyle sokak ortasında itişen iki çocuğa dalmıştı. Birdenbire omuzuma bir el dokundu.

— Merhaba, bey baba! Öyle durmuş ne dikizliyorsun?

Dönüp baktım: Torik!

— Aferin! dedim. Allah mübarek etsin! Lâkin buralarda ne arıyorsun? Seninki seni böyle yapyalnız sokağa nasıl oldu da bıraktı? Ayrılığa tahammül ediyor, demek?

— Dinini, imanını seversen benimle maytap etme, bey baba!

— Maytap ettiğim yok. Ciddi söylüyorum. Karıyı bırakıp da ne diye sokak sokak sürtüyorsun?

— Evvelki otelde, yastığın altında çekecek kalmış da, onu almağa geldim.

— Şimdi hangi oteldesiniz?

— Adını kıvıramam ki... de, he......y, dünyanın öbür ucunda meret bir bina! Bizim Selimiye kışlası, onun yanında bekçi kulübesi kadar bir şey kalır. Lâkin moruk görse, mutlaka onu beğenmez. Sahi, moruk dedim de aklıma geldi. Herifçioğlu nerede? Ektin mi yoksa?.. Avalın palavrasına dayanmak için insanda değme tahammül olmalı. Köpoğlu, mitralyoz gibi, dakikada beş yüz kofti atıyor. Yalan para etse, ortalığı kül ederdi.

— Sen şimdi bunları bırak da dedim, şu senin işi anlat. Önceden karı senden niçin şikâyetçi oldu, sonra da ne diye şefaat etti?

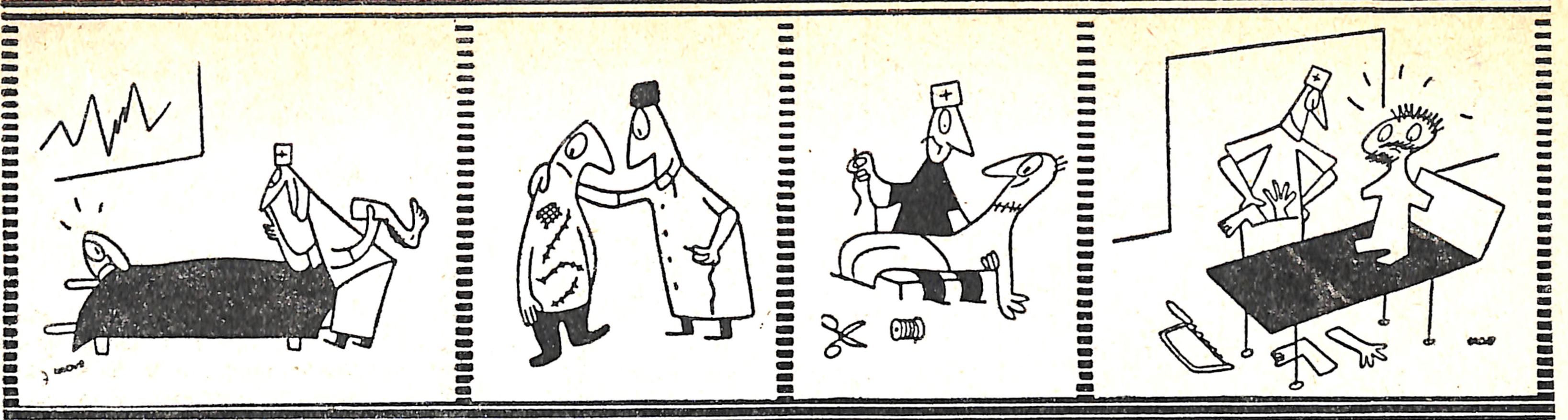
— Hani siz morukla beraber benden ayrılmadınız mı? Ben de memleketi görmek için sizin arkanızdan caddeyi tuttum. İki tarafına bakına bakına, teskere almış nefer gibi yürüyordum. Lâf aramızda, bey baba... Kandilini üfürdüğümün memleketinde amma da aynalı gacolar var, be! Benim anladığım, bu geçmişi tenekeli memleket sade karı yetiştiriyor. Derken... Ha, ne diyordum? Öteden doğru bu mahut karı karşıma çıkmaz mı? Eh biz de nekadar olsa terbiye gördük, ana baba evlâdıyız. Hemen kırıp afili bir biçimle kapelamı çıkardım. Kıçımı kırıp, öne doğru da bir eğildim:

— Kalisperasas madam!

Diye kâvurca bir hatır sordum. Karı yüzüme bakıp, dana kellesi gibi yılıştı. Sen olsan, dayanır mısın bey baba? Ne de olsa anlayışlıyız. Biz de dünya gördük. Yılışan kancık kısmına sade merhaba deyip geçilmez ya? Hele böyle hoşor da olursa... Elimi ensesine attığım gibi, gelberi ettim, anladın mı? Dudaklarını ağzımın hizasına getirir getirmez, bastım vantozu. Köpoğlunun avradı! Amma da nazlı şeymiş ha! Sözüm ona, cilve yapacak. Bir çığlıktır kopardı. Tövbeler olsun, kulağımın zarı delindi sandım. Derken, dört bir etrafımızı millet sardı. Karı: «Fin, fon!» diye bir şeyler dırlandı. Fakiri tuttukları gibi yallah posta!

— Sen o zaman, ne yaptın?

(Devam edecek)

— Sana öyle bir sürprizim var ki, görünce şaşacaksın!..

— Vallahi eskisinden sağlam oldu!..

— İşte, bittiiii... Ben size korkacak bir şey yok dememiş miydim!

— Nasıl, şimdi daha rahatsınız, değil mi?..

— Fransız —

Yazan : **Giovanni Guareschi**

Çeviren : **Adnan BENK**

— Motosikletine atlayıp ara sıra bizi görmeye gelirsin artık.

Margherita'nın sesi üzüntülüydü.

— Gitmesi, gelmesi altı yüz kilometre dedim; altmış santimetre küplük silindir dayanmaz buna.

Margherita kafası işliyen bir kadındır.

— Haklısın dedi, on kilometre başına bir santimetrecik düşüyor. Fakat, unutma ki, dönüşte yol bayır aşağıdır.

Garessio yokuşun tam tepesinde.

— Doğru! Deniz seviyesinden altı yüz metre yukarıda.

Margherita dehşetle bana doğru döndü.

— Denizden altı yüz metre yukarıda ha! diye haykırdı. Aman Yarabbim, ne korkunç şey bu! Niye daha önce söylemedin bana? Ya çocuklar düşerse?

— Nereye?

— Denize! Altı yüz metrelik bir uçuruma yuvarlanmak ne demek, biliyor musun sen?

Hemen yatıştırdım:

— Altı yüz metre dikine inmiyor. Denize varmak için otuz km. yol almak lâzım.

— Bir kilometreye iki santimetre küp silindir düşüyor, dedi. Bence hiç te fena değil. Sen ne dersin?

Büyük bavulu kilitledim:

— Bu zamanda insan azla yetinmeyi bilmeli!

Margherita'nın gene gözleri dalmıştı:

— Ölüm cübbesi gibi karanlık bir gece, dedi, içini çekti. Havada en ufak bir esinti yok. Boşluğun kenarına dayanmış gibiyim, insanın nefesi kesiliyor.

Ben de içimi çektim.

— Seni anlıyorum Margherita, dedim; fakat, dolaba dayanacağına gidip pencereye dayansan, belki bu kadar üzücü bir tesir altında kalmazsın.

Margherita pencerenin kenarına yaslandı.

— Pencerede bile gece olmuş; havada da tek esinti yok.

Perdeyi kaldırdım, kepenkleri ardına kadar açtım. Tan yeri ağarıyordu; tertemiz, taze bir hava vardı. Margherita birkaç saniye konuşmadı. Birden:

— Ne garip! diye haykırdı. Şimdi yanyanayız, yarın birbirimizden altı yüz kilometre uzakta olacağız.

— Altı yüz değil, üç yüz.

— Ben senden üç yüz kilometre ötede olacağım, sen de benden üç yüz kilometre ötede. (Endişeli olduğu sesinden anlaşılıyordu.) Beni avutmak için yalan söylemene lüzum yok, Giovannio: ikisi birden altı yüz eder. Mesafeler de ölüm gibidir, kaçınılmaz.

Endişesi gittikçe artıyordu:

— Her geçen gün, beni altı yüz kilometre uzaklaştıracak, bir ay sonra da, aramıza on - sekiz bin kilometre girecek. Korkunç bir şey bu!

Sesimi tatlılaştırdım:

— Unutma Margherita, dedim, dönüşte yol bayır aşağıdır.

— Unutmuş değilim, Giovannio, her şeyi hesaplıyorum, fakat bir şey başka bir şeyin yerini tutmaz. Silindirsiz bir motosiklet alamaz mıydın sanki?

— Alamazdım Margherita. Silindirsiz bir motosiklet, basit bir bisiklettir. Silindir, elektriğin voltajı, gemilerin de tonajı gibidir.

Margherita başını salladı.

— Bunlar gerçekten üzücü şeyler, dedi. Kader bizi birleştiriyor, silindir ayırıyor. Belki «de Gasperi» bir hal yolu bulur?

Tekrar gözleri daldı. Sonra toparlandı, birden elektriği yaktı.

— Bak, dedi, hava karardı mı düğmeyi çevirirsin, lâmbalar yanar; yatacağın zaman söndürürsün, yoksa elektrik sayacı başımıza iş açar.

Gaz musluğunu çevirdi.

— Sonra, dedi, çay veya başka bir şey kaynatmak istersen bu musluğu benim yaptığım gibi açar, çaydanlığı alır, ocağın üzerine koyarsın.

Gerçekten de çaydanlığı ocağın üzerine koydu, mutfağa öğürtücü bir koku yayıldı.

— Bir yerlere telefon etmeli! diye haykırdı. Bu işte bir aksaklık var.

Sinirlendirmemeğe çalışarak:

— Belki gaz musluğunu açtıktan sonra kibrit çakmayı unuttun, dedim.

Margherita ocağı yaktı, öğürtücü koku da kayboldu.

— İşte hayat budur! dedi. Ben yanında olmasaydım, şimdi zehirlenip ölecektin. Bana kalırsa sen elektrik ocağını kullan, gaz kadar tehlikeli değildir.

Bana son derece önemli bir kaç öğüt daha verdi: evi su basmaması için musluklar kapatılmalıymış, porselen tabaklar düşünce kırılırmış, banyoyu doldurmak için önce deliğini tıkamalıymış.

— Banyoyu boşaltmak istedin mi, delikten tıkacı çıkarırsın, dedi. Beş dakika düşün, meseleyi anlarsın; deliği boşuna banyonun dibine koymamışlar: yoksa banyonun kenarına da delik açılabilirdi.

Tencereyi boşaltmak için ters çevirmek gerektiğini de anlattı. Bu arada diş macununun nasıl sıkılacağını da öğrendim.

— Bana bak da öğren, dedi.

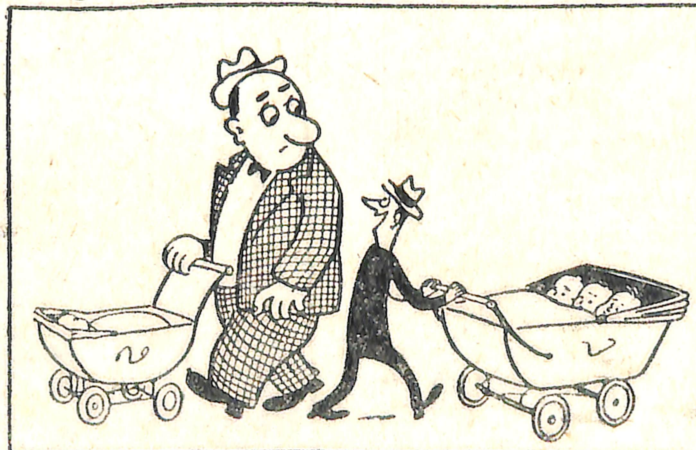
İzahattan sonra tatbikat başladı, biraz sonra Marhgherita'nın ağzı bembeyaz köpükle do'

On dakika sonra:

— İşte, dedi, diş macunu yerine traş sabununu alırsan benim durumuma düşersin. Sakın böyle yapma.

Bundan sonra, fırınla buz dola-

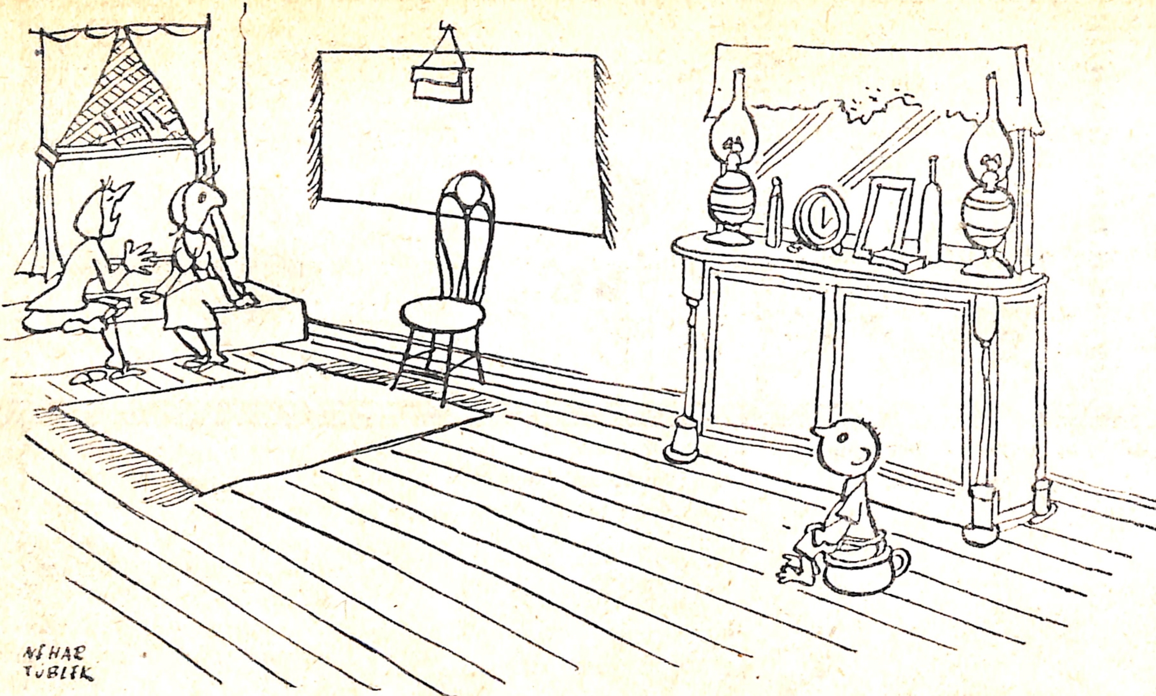
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

YAZISIZ!..

— Alman —

Amerika'da «Rock'n Roll» den sonra «Oturak dansı» salgın halinde.. (Gazeteler)

— Ne yapacağımı bilmiyorum kardeş, daha bu yaşta dansa merak sardı!..

bını karıştırmamak gerektiğini, telefon rehberinin faydalı olabileceğini, evden çıkarken sokak kapısını kilitlememi söyledi.

Bir şey unutup unutmadığımı anlamak için etrafa şöyle bir göz attı.

— Sabah akşam karnını doyur. Hem kapıcıya tembih ettim, acıktığın zaman sana haber verecek. Aylığını almayı da unutma. Takvim'e ay başını işaretledim. Telefon çalınca, iki durumla karşılaşabilirsin: evdeysen cevap verirsin; değilsen, vermezsin. Telefon eden bir kadınsa, her iki durumda da cevap verme. Fakat telefon eden ben olabilirim; parolamızı yazılı olarak bırakıyorum: «Hepimiz sağ salimiz.» Bu cümleyi söylersem, demek ki konuşan benim. o zaman cevap verirsin. Yangın çıkarsa, itfaiyeyi çağır. Bütün söyliyeceklerimi söyledim galiba?

Bilmem der gibilerden bir işaret yaptım. Margherita bir an düşündü, sonra eliyle alnına vurdu.

— Bak, şurada, sağda gömlekleriin var, dedi; şurada da, solda yünlülerin, ortada da çorapların. Öteki çekmecede ütülü pantolonların duruyor. Giyerken dikkat et, önü arkaya, arkası öne gelmesin. Gömleklerle yünlüleri başından aşağı geçirirsin, pantalonu da ayağından yukarı çekersin.

Bana baktı, başını salladı, gözleri doldu.

— Zavallı Giovannino, dedi, içini çekti. Seni yalnız bırakmak üzüyor beni. Sağ ayak kunduraları sağ çekmecededir, sol ayak kunduraları da sol çekmecede. Fakat solak olduğumu da unutma.

Bu arada, Margherita'nın ocağa koyduğu tencere eriyordu.

— Görüyor musun, dedi, insanın başına neler gelebilir!

Gördüğümü, iyice anladığımı söylüyordum, lâfımı yarıda kesti, bir çığlık attı:

— Sekiz buçuk olmuş! Ben hemen evden çıkmalıyım, yoksa otobüsü kaçırırım.

Beni acele öptü, çamaşır suyunu beyaz şarap şişesiyle karıştırmamağa dikkat etmemi söyledi, kapıya varınca durakladı.

— Karın yola çıkıyor, insan bir şey söylemez mi?

Sesimi tatlılaştırdım:

— Söyler, Margherita, dedim, söylemez olur mu? Der ki: Bir kere saat sekiz buçuk değil, altıyı kırk geçiyor; bak küçük ibre altının üzerinde, büyüğü de sekizi gösteriyor. Sonra, iki çocuğunla beraber gideceğini unutuyorsun. Saliseen: iki çocuğundan başka, unuttuğun iki bavul, iki çanta, üç paket ve bir damacana var. Bunlar yetmiyormuş gibi, sokağa gecelikle çıkıyorsun.

Margherita içini çekti.

— Gitmek, biraz ölmektir, dedi. Giden, her garda kendinden bir parça bırakır, sonunda varan bambaşka bir insan olur çıkar. Her adımda, kendimizden bir parça durur, geri kalan da yola devam eder. Her adımda yeni bir ben doğar; bir kilometre sonunda bin tane benliğimiz olur. Ömür boyunca sürer gider bu. Sonunda hangi benliğimiz kalacak acaba?

— Yürüyorsak, dediğin doğrudur, fakat ya yürümüyorsak?

Margherita'nın sesi toklaştı:

— Panta rei: her şey yıkılır, her şey kımıldar. Zaman, kımıldamadığımız halde bile bizi sürükleyen bir ırmaktır.

Bizim kümes uyandı, kızım Pasionaria yumurtlamış gibi gıdıklıyordu. Bir saat sonra hepsi gitti. Sokağa çıkarken, kapıcı kadın bana bir pusula uzattı.

— Bayan bunu size bıraktı, dedi.

«Sevgili Giovannino, söylemeyi unuttum, evden çıkarken dikkatli ol; camlı kapıyla sokak kapısı arasında beş basamak var.»

Bu değerli öğüdü okurken, iki kapı arasında basamak olduğu aklımdan çıkıverdi, yüzü koyun yere kapaklandım.

Kapıcı kadın tiksintiyle beni süzdü:

— Karılar gidince, kocalar cirit atar! dedi. Zavallı bayan!

LEĞENİ ŞERİFİ

Bektaşi babasının biri, günün birinde, köy ağalarından bir eve misafir olmuş, hal, hatır sorduktan sonra namaz zamanı gelmiş; ev sahibi, uşaklarına bağırarak:

«— Leğen-i şerifi, ibrık-ı şerifi getirin, abdest-i şerifimi alayım, namaz-ı şerifimi kılayım.» demiş.

Abdesti almış, namaza başlamadan;

— Baba erenler, sen namaz kılmıyor musun? sualine:

— Parmağımın baş-ı şerifinde yara var, namaz kılamıyorum.» cevabını vermiş.

Köy ağası kızarak:

— Bre zındık, insanın uzvuna hiç şerif denir mi? deyince; hazır cevap olan Bektaşi:

— Herhangi bir Ermeni'nin yaptığı leğen, ibriki şerif oluyor da, Allahın yaptığı uzuv neden şerif olmasın, cevabını vermiştir.

YÜKSEL TÜKER
Sultanahmet Tavukhane sok No.22
ŞEHİR

«Güzel sesler»..

Güzel Fıkra

MÜSABAKASI

O ZAMAN!

İspanya kralı V. Lui'nin bir saray soytarısı varmış. Bu adam kendi aklınca işlerinde aptalca hareket eden kimselerin adlarını kendine mahsus bir not defterine yazarmış. Kral da arada sırada defteri okuyup eğlenirmiş.

Bir gün kral seyisine külliyetli miktarda bir para vererek Arabistana at satın almağa gönderir. Bu nu gören soytarı da kralın ismini göze batacak büyüklükte deftere yazar.

Günlerden bir gün, kral defteri yine zevkle okurken, kendi ismini görünce, tepesi atar, ve soytarıyı elpençe huzuruna çağırtır, kendi ismini neden yazdığını sorar:

Soytarı:

— Haşmetlim, seyisiniz alelâde bir insandır, ona bukadar külliyetli miktarda bir para emanet etmekle hata ettiniz, onun yüzünü bir daha göremiyeceksiniz. Çünkü seyisiniz geri dönmiyecek, der.

Kral:

— Ya seyisim bana sadık kalır dönerse ne yaparsın, diye sorar.

Soytarı:

— O zaman sizinkini siler, onun kini yazarım. Çünkü eline bukadar külliyetli para ve fırsat geçmişken tekrar köleliğe dönerse aptallık eder, der.

ATTİLÂ AYDIN
İnönü mah. Atatürk Geçidi No. 5
İZNİK - BURSA

BİLİN BAKALIM

Hoca efendi vaaza başlarken cemaate der ki:

— Bilir misiniz ki, Allahın adamları yetmiş bin düşüncesi olan insanların girdiği yeri, orası ki, her şeyi unutturur, tek bir şeyi düşünür, güler, ağlar, düşünür, okur. Hattâ öyle an gelir ki, Allah, diye bağırır, ağlar, Hattâ ve hattâ, kâh acı çeker, kâh sevinç duyar.

Bilin bakalım burası neresidir?

Cemaat, düşüne dursun, Bektaşinin tiz sesi duyulur.

— Hocam, bildim,

— Söyle bakalım.

— Ne söyleyim, bunların hepsi enayi. Onu bilmeyip de Allah evinde bukadar düşünecek ne var?

Meyhane!

NEDİM KARAYALÇIN
Hükûmet cad. İtilâf sok. No. 30
ANKARA

Berber Nonoş

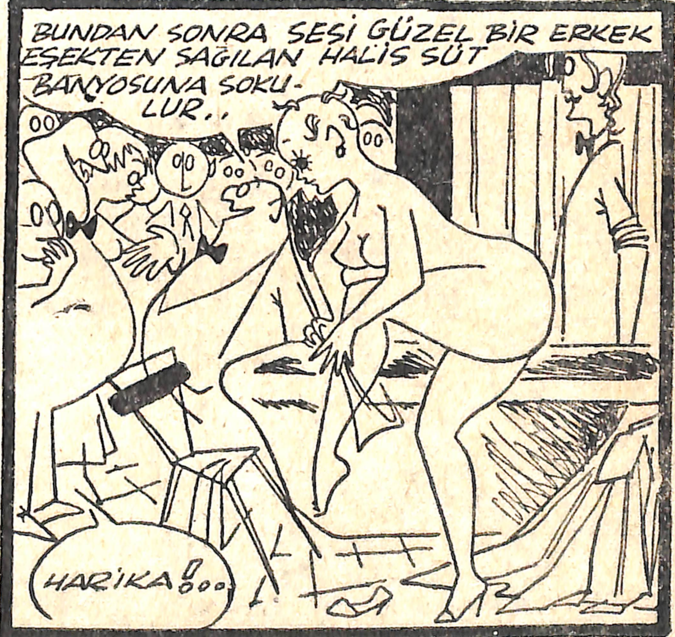
YAZAN: SER BERBER ÇİZEN: YALÇIN ÇETİN

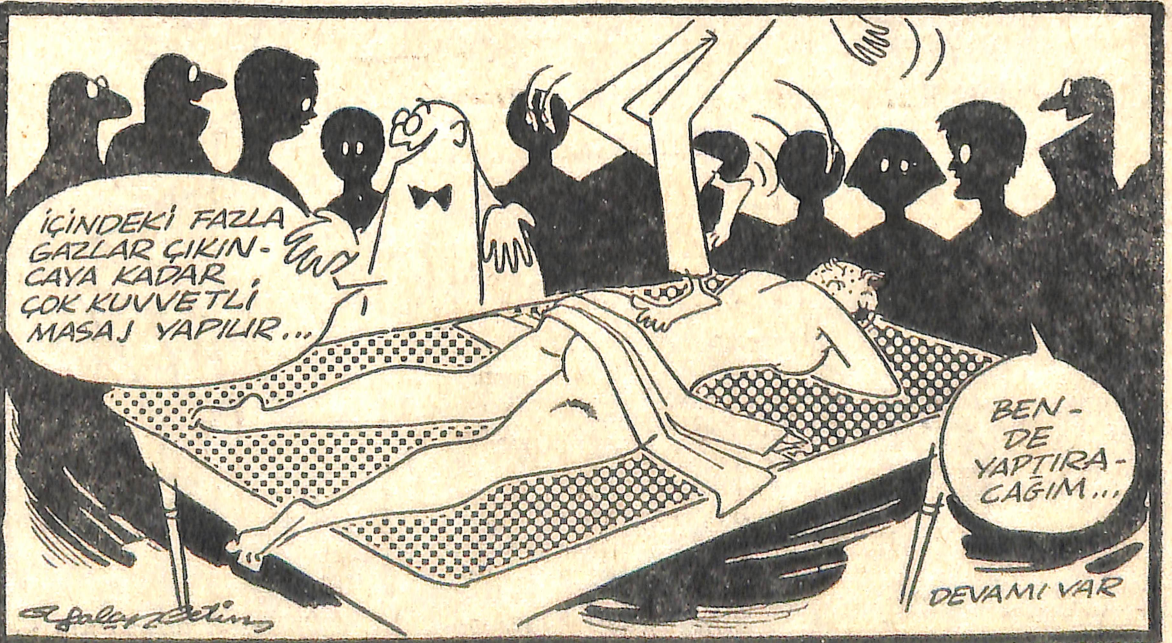

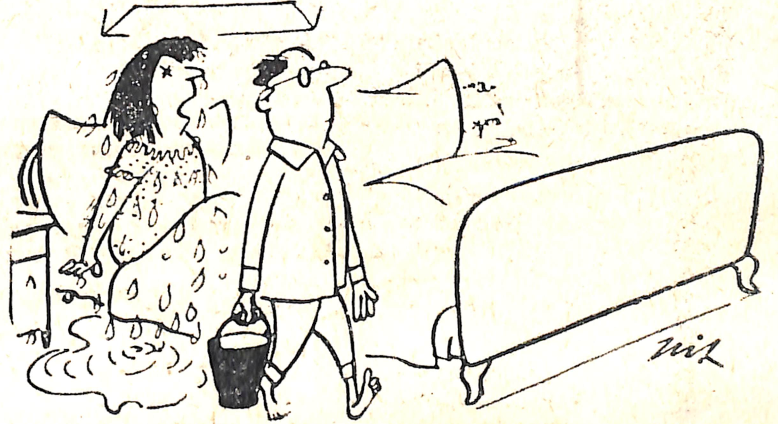

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

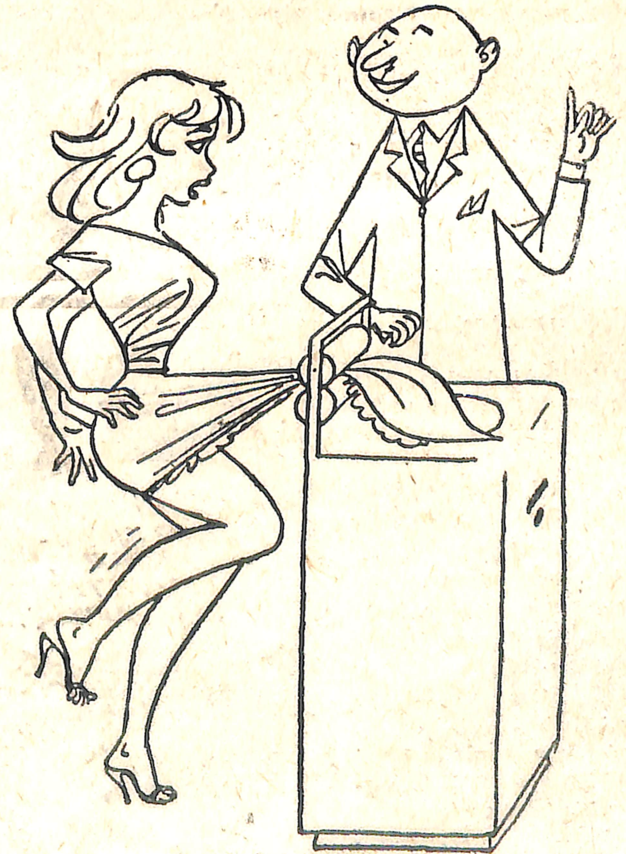
Tayfa — Allah!.. Muzlara bak be!.. — Fransız —

— Bari bir defacık olsun beni bir öpücükle uyandır!.. — İtalyan —

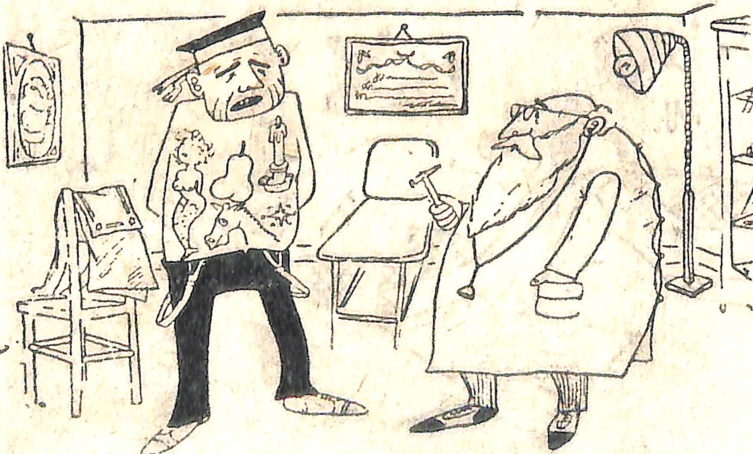

— Konserve mi yapıyorsun?.. — Fransız —

PICHARD

— .... Hele sıkmak, çok kolay, görüyorsunuz!.. — Fransız —

— Doktor, mumla armut arasında müthiş bir ağrı duyuyorum!.. — İtalyan —

pamukbank

sermayesi 17.000.000 T.L.

30 NİSAN ÇEKİLİŞİNDE 120.000 lira

• 10 sene müddetle aylık gelir 60.000 T.L.

• faizsiz mesken kredisi 40.000 T.L.

• para ikramiyeleri 20.000 T.L.

1957 yılında 700.000 T.L.

en fazla kazanma şansı

Bezeyiş

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter :
Selâmi Münir YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-1, Daire : 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
ABONE: Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
FİYATI 50 KURUŞ
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

AKBABA MİZAH YAYINLARINDAN :

Düğün Gecesi

Orhan Seyfi Orhon

En güzel mizah ve hiciv hikâyeleri
Büyük cep kitabı 2 lira

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

VAKIFLAR BANKASI

Akbaba

Mezat memuru — Antika şamdan, beş yüz lira... Yanlış anlaşılmasın baylar, yalnız şamdanı satıyorum!..

— İtalyan karikatürü —